

MARK LAWRENCE

TRNOVÝ CÍSAŘ

Závěr trilogie Roztráštěná říše

TRNOVÝ CÍSAŘ

ROZTRÍŠTĚNÁ ŘÍŠE,
KNIHA TŘETÍ

MARK LAWRENCE

TALPRESS

Copyright © Mark Lawrence 2013
Translation © Martin Boček 2016
Map © Andrew Ashton

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-623-3

Věnováno mému synu Bryanovi.

P O D Ě K O V Á N Í

Musím poděkovat své první čtenářce, Heleně Mazarakisové, že četla celou trilogii tak, jak jsem ji postupně během let psal, a neváhala se se mnou podělit o své názory.

Zmínit se musím i o Sharon Mackové, která mě přiměla poslat do vydavatelství na posouzení rukopis *Trnového prince*. Díky moc, Sharon!

Moje editorka, Jane Johnsonová, je úžasná žena, která mi neuvěřitelně pomohla s celou řadou věcí – často tak, že jsem si to ani neuvědomil. Nemluvě o tom, s jakým nadšením jsem já sám četl její knihy.

Pokud jde o nakladatelství Voyage, Amy McCullochová pro mě udělala první poslední. Přeji jí hodně štěstí s její vlastní prvotinou – s fantasy knihou, kterou vydává letos.

A na závěr bych rád požádal o obrovský potlesk pro mého agenta, Iana Druryho. Byl to právě on, kdo dokázal vnutit mou první knihu těm správným lidem, kteří se rozhodli to s ní risknout na trhu. A je to on, kdo pořád dál prodává moje knihy do celého světa. Zmínit musím i jeho spolupracovnice Gaiu Banksovou a Virginii Ascionovou, které se postaraly o nespočet překladů Jorgova příběhu.

200 mil

SHRnutí PŘEDCHOZÍHO DĚJE

Pro ty z Vás, kteří na *Trnového císaře* čekali celou tu dobu od vydání *Trnového krále*, jsem tu sepsal krátké shrnutí děje obou předchozích knih, které Vám snad osvěží paměť. Najdete tu výčet nejdůležitějších událostí, které mají nějaký význam vzhledem k následujícím stránkám.

- I Když bylo Jorgovi devět let, jeho matka a bratr William byli zavražděni. On sám útok přežil ukrytý v trnech ostnovníkového keře, odkud celou událost pozoroval. Vrahy poslal jeho vlastní strýc.
- II Jorgův otec Olidan je velice tvrdý muž. Když bylo našemu hrdinovi šest let, upálil před ním jeho milovaného psa. O dalších osm let později se svého syna pokusil zavraždit ranou nožem do hrudníku.
- III Jorgův otec stále vládne Ankratu. Po boku mu sedí jeho druhá manželka, Sareth. Jorg je ale doslova posedlý Kateřinou – královninou sestrou a svou nevlastní tetou.
- IV Jorg omylem (a částečně i vlastní vinou) zabil svého nevlastního bratra Degrana ještě jako malé mimino spící v kolébce.
- V Čaroděj jménem Luntar odstranil Jorgovy vzpomínky na tuto událost a ukryl je v měděné skříňce pokryté trnovým

vzorem. Jorgovi se ale později podařilo tuto část své paměti znovu získat a vše si nyní pamatuje.

- VI Ukázalo se, že za nitky mnoha trůnů v Roztržštěné říši skrytě tahá skupina mocných čarodějů. Ti navzájem bojují o moc a přitom manipulují lidmi i realitou.
- VII Na konci minulé knihy seděl Jorg na renarském trůnu, o který připravil svého strýce. Oba šípovští princové byli mrtví, jejich armády rozprášené a spolek šesti národů, který utvořil Orrin ze Šípova, se rozpadl. Jorg měl v plánu ho ovládnout.
- VIII Jorga jsme opustili pouhý den po jeho svatbě s dvanáctiletou Mianou.
- IX Jorg poslal své muže, aby zachránili jeho těžce raněného vrchního kancléře Coddina, ukrytého mezi balvany na úbočí hory v Renarské vysočině.
- X Vevypáleném nepřátelském ležení u Strašidlova byl nalezen Kateřinin soukromý deník. Co se ale stalo s ní samotnou a je-li vůbec naživu, není známo.
- XI Během obléhání Strašidlova utrpěl Rudý hrabě těžké popáleniny.
- XII Jorg odhalil existenci sítě starodávných strojů, které tu zbyly po dávných Stavitelích. Zjistil i to, že se v ní ukrývají duchové jejich tvůrců.
- XIII Jeden z těchto duchů, Fexler Brews, prozradil Jorgovi pravdu o tom, jak se magie dostala do světa: Došlo k tomu v důsledku experimentu dávných vědců. Ti změnili fyzikální zákony tak, že lidská vůle nyní dokáže přímo ovlivňovat hmotu a energii.
- XIV Jorg odhalil místo, kde Fexler Brews spáchal sebevraždu, a našel tam starodávnou zbraň – pistoli.
- XV Jorg v sobě nosil ukradené schopnosti nekromanta a ohnivce (ohnivého mága). Během závěru bitvy o Strašidlovo se spolu tyto síly střetly v marném boji o Jorgovu duši, přičemž se obě navzájem zničily.

- XVI Mrtvý král je mocný nekromant, který sleduje svět živých zpoza závoje, který odděluje náš svět od světa mrtvých. Zdá se, že z nějakého důvodu se velmi zajímá o Jorga.
- XVII Nekromantka Chella, kterou Jorg zavraždil během své výpravy do hory Honas, se vrátila do světa živých jako vyslankyně Mrtvého krále.
- XVIII Každé čtyři roky se vládci stovky území, která tvoří Roztříštěnou říši, scházejí v hlavním městě bývalého impéria, ve Vídeňce. Během tohoto vynuceného Sněmu se musí zastavit všechny šarvátky a války a pokračovat mohou znovu až po pokusu o volbu nového císaře. Za sto let, které uplynuly od smrti posledního císařského majordoma, se žádnému kandidátovi nepodařilo získat dostatek hlasů na to, aby mohl být korunován.
- XIX V *Trnovém králi* jsme sledovali Jorga ve dvou dějových liniích. V té *O čtyři roky dříve* jsme našeho hrdinu opustili na Koňáckém pobřeží, na hradě jeho strýce. Matematik Qalasaki uprchl po svém neúspěšném pokusu otrávit všechny šlechtice na hradě. Duch Stavitele Fexlera dal Jorgovi Prsten vidění – zařízení, pomocí kterého lze pozorovat prakticky libovolné místo na planetě jak skrz síť starodávných satelitů, tak i skrz další optická zařízení, umístěná na různých skrytých místech na povrchu.

PROLOG

Kai stál před starým menhirem, tichým památkem dob, kdy se lidé zajímali jen o dřevo, kameny a lov. I když... Možná se zajímali i o jiné věci. Jak jinak by mohli postavit takovýto monument právě na místě, kde je magie nejsilnější? Jak jinak by poznali, že právě zde jsou závoje oddělující jednotlivé reality nejslabší? Bylo to místo plné tajemství. Místo, kde se nebe zdálo být na dosah ruky – pokud jste tedy patřili k mágům vzduchu, k létavcům.

Kai zavrtěl hlavou. Místní lidé tohle místo nazvali „Prst“, což bylo jméno stejně výstižné jako hloupé. Navíc kdyby to byl opravdu prst, musel by být useknutý. Menhir byl přes padesát metrů vysoký a zhruba stejně široký a stál na skalnatém ostrohu, který se tyčil vysoko nad okolní bažinou.

Kai se zhluboka nadechl studeného vzduchu prosyceného vlhkostí, pak zpomalil tep svého srdce a zaposlouchal se do vysokého, smutného hlasu menhiru, na kterém stál. Vlastně to ani nebyl zvuk, spíš jen vzpomínka na něj.

Zabolelo to a pak už se mladíkův pohled rozletěl do dálky. Zatímco tělo dál stálo na starém monolitu, jeho duše se vznesla až k nebesům, kde se zastavila ve sluncem prozářeném průrvě mezi dvěma obřímí mraky. Zahlédl sám sebe jako malou, bezvýznamnou tečku hluboko dole na temném stínu Prstu. Celý obří ostroh odsud vypadal jako nepatrný kousek země na samém kraji neko-

nečného Rákosového moře. Z té výšky i široká řeka Pramenná vypadala jako stříbrná stuha, končící ve Skleněném jezeře.

Kai ale letěl výš. Země se s každým úderem jeho duchovních křídel víc a víc vzdalovala. Pak vletěl do mraků a ty ho během okamžiku obklopily jako studená, vlhce páchnoucí bílá tma.

Zajímalo by mě, jestli takhle vypadá smrt. Nekonečná, chladná, bílá prázdnota, až na věky věků, amen?

Kai se přinutil na to nemyslet a letěl dál, až se konečně vynořil zpět do slunečního svitu. Tohle bylo jedno z nebezpečí, kterým museli létavci čelit. Nebeská prázdnota byla neuvěřitelně láková a odolat jí se zdálo být skoro nemožné. Ostatně mnozí jí skutečně podlehlí. Opustili své fyzické schránky z masa a kostí, aby jejich duše mohly věčně brázdit nekonečnou oblohu. Kai ale věděl, že jemu tohle nebezpečí nehrozí. Na něco takového byl příliš sebestředný a sobecký. A také dost inteligentní na to, aby si tyhle své chyby připustil. Byl chamtivý. Nikdy by se nedokázal něčeho jen tak vzdát. Možná to nebyly nejlepší lidské vlastnosti, ale on se jich držel. Ostatně, právě díky nim zatím dokázal tam nahoře přežít.

Letěl nad těžkými chumáči mraků a proplétal se mezi obřímí, vatově nadýchanými věžemi, které se zvedaly do nedozírných výšek. Najednou cosi rozvířilo alabastrový příkrov, vyrazilo to ven a zase zmizelo v bílé mlze. Dokonce i pro Kaiův duchovní zrak to bylo skoro neviditelné, on ale dobře věděl, co se stalo. Byl to seris – mračný had, který se vlnil a kroutil napříč oblohou. Mladý létavec na něj zavolal a had se majestátně otočil a pomalu k němu připlul.

„Zravím tě, příteli,“ poklonil se mu. Vždycky, když se schylovalo k pořádné bouři, dalo se mezi mraky narazit na celé stovky těchto stvoření, ale jestli potká jednoho nebo tucet, na tom nezáleželo. Co věděl jeden z nich, to věděli všichni, takže Kai mezi nimi nijak nerozlišoval. Byli pro něj jedním jediným stvořením. Jako vždycky, i teď ho napadlo, jestli to náhodou nejsou pozůstatky létavců, kteří ztratili sami sebe a kteří teď svobodně létají mezi mraky. Možná ano, možná ne. Možná tu serisové byly odjakživa, jako věční a nesmrtelní strážci nebes.

Konečně seris zaostřil nebesky modrou zář svých očí na Kaie a ten pocítil studený dotyk cizí mysli.

„Zase ta žena?“

„Jako vždycky.“

Kai pokrčil rameny a rozhlédl se. Kolem bylo nekonečné moře nadýchaných mraků, které jako by tu čekaly na dotyk Boží ruky, která by z nich vybudovala obří katedrály, nekonečné věže nebo příšerná monstra... Fascinovalo ho, jak si serisové zcela zjevně myslí, že s sebou na Prst vždycky vodí tu samou ženu.

Možná nás vidí tak, jako já vidím je. Možná si myslí, že je jen jeden muž, jedna žena a spousta vnějších schránek.

Seris se kolem něj zatočil ve vývrtce a celého ho obklopil. „Chceš mít jeden stín?“

Kai se zasmál. Seris si lidskou lásku představoval jako dva mraky, které se setkají na obloze. Někdy se k sobě jen přiblíží a pak vypukne divoká bouřka; jindy se ale poklidně spojí a putují dál jako jeden.

„Ano, chci mít jeden stín.“ Kaie samotného překvapilo, jak vzrušeně to řekl. Opravdu to chtěl, přesně jak serisovi řekl. Chtěl lásku, ne jen pár společných chvil ve vřesu. Tentokrát už ne.

„Tak to udělej.“ Serisův hlas mu vibroval pod kůží, kterou nechal daleko pod sebou na zemi.

„To se ti lehko řekne. Není to tak snadné, víš?“

„Ty to snad nechceš?“ Had se lehce zavlnil, což Kai už dřív identifikoval jako obdobu lidského smíchu.

„Chci. Chci to.“ *Stačí jen, když ji spatřím, a krev mi začne vřít v žilách. A jak voní! Když jsem s ní, připadám si jako v ráji.*

„Blíží se bouře.“ Serisův hlas byl najednou plný lítosti.

Kai se zmateně rozhlédl. Na změnu počasí to rozhodně nevypadalo.

„Povstali,“ doplnil had po chvíli.

„Mrtví?“ ujišťoval se čaroděj rychle. Něčeho takového se bál už dlouho.

„Hůř.“ Jediné slovo, a kolik dokáže obsáhnout možností.

„Lichové?“ Kai si nemohl pomoci, ale tomu nemohl uvěřit. *Lichové vždycky přicházejí ve tmě.*

„Povstali,“ zopakoval had.

„Kolik?“ *Hlavně ne všech sedm najednou. Prosím!*

„Mnoho. Je jich jako kapek deště.“ Pak seris zmizel. Oblačnou mlhu, která tvořila jeho tělo, najednou nedrželo nic pohromadě, takže se rozplynula. Kai ještě nikdy neviděl, že by se některý z mračných hadů takhle rozplynul. „Udělej jeden stín.“ Tichá slova zůstala viset ve vzduchu.

Kai obrátil svůj pohled zpátky k zemi a vyrazil k Prstu. Sula stála na samém okraji skály jako bílá, rychle se zvětšující tečka. Čaroděj se řítit k zemi a vletěl do svého těla rychlostí, která ho srazila na kolena. Okamžitě vyskočil, chvíli se dezorientovaně potácel, ale pak vyrazil k dívce. Během necelé minuty byl u ní a těžce lapal po dechu.

„Byls' pryč nějak dlouho,“ obrátila se k němu vyčítavě. „Už jsem si skoro myslela, že jste na mě zapomněl, Kai Summerson.“

„Co prosím, má paní?“ Pořád lapal po dechu, ale nemohl se ubránit úsměvu. Její krása ho zasáhla u srdce. Najednou si připadal jako hlupák. Ještě před chvílí, když se vznášel vysoko na obloze, se mu všechno zdálo tak snadné. Ale teď?

Sula se ještě chvíli mračila, ale pak se rozesmála. Ten úsměv hřál víc než slunce a Kai v jeho záři na okamžik zapomněl na všechny starosti i na serisovo varování. *Lichové přicházejí ve tmě.* Vzal ji za ruce a přitáhl ji k sobě. Voněla květinami, a když se k němu přitiskla, na okamžik přestal dýchat. Jeho svět se zúžil jen na její oči a rty. Jednou rukou jí vjel do vlasů, druhou ji objal kolem pasu a opájel se dokonalostí toho okamžiku.

„Neměla bys chodit takhle ke kraji,“ plánil ji, když konečně popadl dech. Sotva metr za jejími zády končil Prst ostrým zlomem, za kterým následoval dobře dvěstěmetrový pád dolů do bažiny.

„Už mluvíš jako tatínek,“ vystrčila Sula vzpurně bradu. „Abys věděl, dneska mi dokonce řekl, že sem s tebou nemám chodit. Ten Kai Summerson je jen neurozenej křupan, tak to řekl. Chtěl po mně, abych zůstala zavřená v Morle, zatímco on si bude vyřizovat ty svoje obchodní záležitosti.“

„Co?“ vyvalil na ni Kai oči a pustil její ruce. „Říkalas' mi přece, že s tím souhlasil.“

Sula se zasmála a pak promluvila hlubokým hlasem. „Nedovoluji, aby se moje dcera někde toulala s kapitánem stráží!“ Znovu se zasmála a pak už pokračovala svým normálním hlasem. „Víš, že si o tobě dokonce myslí, že máš jistou ‚reputaci‘?“

To byla pravda. Kai skutečně měl svou reputaci – a někdo jako Merik Wineland by mu mohl pořádně zkomplikovat život, kdyby chtěl.

„Hele, Sulo, raději bychom už měli jít. Myslím, že budou problémy.“

Překvapeně se na něj zamračila. „Budou problémy?“

„Abych byl upřímný, nevzal jsem tě sem jen tak. Měl jsem tak trochu postranní úmysly.“

Sula se zářivě usmála, i když u dívky by se v takovou chvíli spíš slušelo, aby se červenala.

„Ne, ne, takhle jsem to nemyslel,“ bránil se rychle Kai. „Teda, tak trochu jo, ale hlavně jsem měl za úkol to tady zkontrolovat. Jakože obhlédnout bažinu.“

„Koukala jsem se z toho útesu celou dobu, cos' byl pryč. Nic tam není!“ Přitom se obrátila zády k mladíkovi a jediným mávnutím ruky obsáhla celou tu nekonečnou zeleň pod nimi. Pak ale najednou prudce vydechla. „Co to je?“ ukázala.

Nad Rákosovým mořem se začala zvedat mlha. Přicházela z východu, kroutila se, vířila a v záři zapadajícího slunce byla krvavě rudá.

„Přich... přicházejí,“ zakoktal se Kai. Pak se ale vzpamatoval a pokusil se nasadit sebejistý úsměv. Výsledek ale spíš připomínal posmrtný škleb. „Sulo, musíme pohnout. Musím to ohlásit v Aralský pevnosti. Pomůžu ti přes Mexten, ale na Červených skalách tě opustím. Tam už ale budeš v bezpečí, ne? Hlavně co nejdříve nasedni na vůz a vrať se do Morle.“

Najednou se za nimi ozval tichý vzdech, jako když někdo sfoukne svíčku, a odnikud přilétlo několik černých šipek. Tři se zabořily hluboko do Suliných zad. Kai cítil, jak se mu jedna zabodla do krku. Skoro jako by ho kouzl velký ovád.

Nad okrajem Prstu se vynořilo několik ghúlů, a pak další a další. Rychle a tiše šplhali po skále, jako nějaký zvrácení šedí pavouci.

Kai vytáhl meč, který mu visel u pasu, ale z nějakého důvodu mu připadal neuvěřitelně těžký. Pak stisk jeho najednou necitlivých prstů povolil a čepel zazvonila o skálu.

Blíží se bouře.

1

Zklamal jsem svého bratra. Nic jsem pro něj neudělal. Jen jsem visel v trnech, zatímco on umíral. A od toho dne se celý můj svět změnil k horšímu. Zklamal jsem ho, a i když jsem od té doby nechal umřít mnoho ze svých bratrů, ta bolest se nijak nezmenšila. Moje lepší já tam pořád ještě visí, dodneška je uvězněné v tom ostrovníkovém keři. Tohle dělá život nám všem. Bere nám to, co je pro nás důležité. Okrádá nás o všechno, na čem záleží. Kousek po kousku, trošku po trošce. Ani si toho nevšimnete, a pak jednoho dne najednou zjistíte, že vám nezbylo vůbec nic. Každý z nás má své trny. Ne na sobě, ale v sobě. Hluboko uvnitř. Moje tělo je poznamenané ostrovníkem. Je na něm krví a bolestí napsaný vzkaz, který budu luštit celý svůj život.

Gildenská stráž vždycky přijíždí přesně v den mých narozenin. Přijeli si pro mě, když jsem slavil šestnáctiny. Odvezli si mého otce a vlastně i strýce, když jsem slavil dvanáctiny. Tou dobou jsem zrovna žil se svými bratry na cestě, ale i tak jsem je viděl. Záštiplně jsem sledoval Stráž, jak jede po Velké západní silnici směrem k Ankratu. A když jsem slavil osm let, pozoroval jsem je zblízka, jak na svých obřích bělouších projíždějí branou Vysokého hradu. Byl tam se mnou i Will a mohli jsme na nich oči nechat.

Dneska jsem je sledoval zase se svou ženou Mianou po boku.

Chci říct s královnou Mianou po boku. Tentokrát projeli jinou branou v jiném hradu, ale výsledný efekt byl stále stejný. Byli jako zlatobílá záplava. Přemýšlel jsem, jestli se do Strašidlova vůbec vejdou.

„Kapitáne Harrane!“ poznal jsem jejich vůdce. „To je fakt milý, že poslali zase vás. Připijete si se mnou?“ kývl jsem směrem k prostřeným stolům, rozestavěným po nádvoří. Se svojí ženou jsem seděl na balkóně, kam jsem nechal přenést naše trůny a odkud jsme měli dokonalý výhled na naše hosty.

Harran seskočil ze sedla a rozhlédl se, zatímco za ním hradní branou proudili další a další vojáci. Byly jich stovky. Sedm jednotek po padesáti mužích, mám-li být přesný. Každá za jednu zemi, které jsem vládl. Když sem přijeli před čtyřmi lety, bylo jich jen jedenkrát padesát, ale i tenkrát je vedl Harran.

„Vřelé díky, králi Jorgu,“ poklonil se, „ale bohužel budeme muset vyrazit ještě před polednem. Cesta do Vídeňky bude horší, než jsem čekal. Budeme mít co dělat, abychom dorazili na Sněm včas.“

„Snad byste nechtěl vytáhnout krále z oslavy jeho vlastních narozenin kvůli něčemu tak nudnému, jako je další Sněm?“ Zvedl jsem svůj korbek k přípitku a zhluboka se napil. „Protože zrovna dneska tady slavím své dvacátý narozeniny, drahej pane.“

Harran jen omluvně pokrčil rameny a pak se otočil, aby zkontroloval své vojáky. Zatím jich branou projely zhruba dvě stovky. Usmál jsem se. Schválně mě zajímalo, jestli na už teď přeplněné nádvoří dokáže namačkat všech tři sta padesát. Dokonce i po představě vynucené poněkud drastičtějšími obrannými opatřeními během šípovského obléhání tu bylo poněkud... těсно.

Naklonil jsem se k Mianě a pohladil ji po nafouklém břiše. „Bojí se, že bez mých hlasů se na Sněmu nic nerozhodne.“

To ji rozesmálo. Poslední jednání, které se byt jen vzdáleně přiblížilo nějakému výsledku, se odehrálo na druhém Sněmu. Letos měl proběhnout už třiatřicátý a dalo se předpokládat, že se k obsazení císařského trůnu nepřiblíží o nic víc než těch posledních třicet.

Nakonec se tam vešli. Jako poslední projel branou Makin

v čele tuctu mých rytířů. Byli tu jako doprovod, který jsem coby vládnoucí lord přidělil Harranovi na průjezd Vysočinou. Šlo samozřejmě jen o takové gesto, ale to je vám asi jasné. Nikdo příčetný by si nedovolil zaútočit na jednotku Gildenské stráže a i většina šílenců by si to pořádně rozmyslela. A tady těch jednotek bylo sedm najednou.

„Tak to vidíš, Miano, budu tě muset vopustit, i když můj syn se pomalu chystá začít válčit s naším světem,“ usmál jsem se na svou ženu. Na dlani jsem cítil, jak dítě v jejím lůnu divoce zakopalo nohama. Královna se zašklebila a zavrtěla se. „Se sedmi jednotkami najednou se přece nemůžu hádat.“

„Tak pozor,“ zablýsklo se jí šibalsky v očích. „Pro tebe si jich přijelo jen šest. Jedna je tu pro lorda Kennicka.“

„Pro koho že to?“ divil jsem se naoko, abych ji pozlobil.

„Občas mám pocit, že toho snad i lituješ, drahý. Toho, žes' Makina udělal lordem z Kennicku,“ předstírala zamračení.

„Jo, ty myslíš tohle? No jo, no. Ale víš co? Podle mě toho on sám lituje ještě víc. Vsadím se, že za poslední dva roky na svém panství nestrávil víc než měsíc, a i to by mě překvapilo. Pokud vím, nechal si dokonce přestěhovat nábytek z toho svého tamního hradu sem k nám na Strašidlov.“

Zasmála se, ale nic nenamítala. Dál jsme seděli mlčky a pozorovali jsme vojáky, jak se šikují dole na nádvoří. Byli neuvěřitelně disciplinovaní. Na světě byste nenašli armádu, která by se jim mohla rovnat. Dokonce i dědečkova legendární jízda z Koňáckého pobřeží vedle nich vypadala jako nevyčvičená lůza. Kdysi jsem obdivoval Orrinovy rytíře, kteří jej doprovázeli na cestách, ale i ve srovnání s nimi hráli ti vojáci dole na mém nádvoří úplně jinou ligu. Poslední císař měl hodně hluboké kapsy a jeho vojáci z nich žili ještě o dvě století později.

„Asi bych měl jít dolů,“ ušklíbl jsem se a začal se zvedat, ale pak jsem si to rozmyslel. Mám rád svoje pohodlí a vyhlídka na tři týdny náročné cesty mě rozhodně nelákala.

„Měl bys,“ přikývla Miana a rozžvýkala pár kuliček pepře. Už několik měsíců se její chutě divoce měnily a skákaly z jednoho extrému do druhého. Posledních pár dní se vrátila k divoce ko-

řeněnému stylu kuchyně, na který byla zvyklá ze svojí domoviny. Musím říct, že to z každého jejího polibku dělalo divoké dobrodružství. „Napřed bych ti ale asi měla dát svůj dárek.“

Překvapeně jsem povytáhl obočí, ale pak jsem neodolal a poklepal ji po břiše. „Copak? Chystáš se snad k něčemu speciálnímu?“

Pleskla mě přes ruku a pak zamávala na sloužícího, co stál v přítmí sálu za námi. Pořád ještě vypadala jako malé dítě. Přesně jako ten den, kdy poprvé dorazila na Strašidlov, jen aby zjistila, že její nový domov je obklíčený nepřáteli a odsouzený ke zkáze. Teď jí bylo skoro patnáct, ale pořád byla tak drobná, že vedle svých služebných vypadala jako skřítek. Těhotenství jí ale svědčilo. Sice nevyrostla, ale konečně se zaoblila tam, kde měla, a její tváře dostaly zdravě červenou barvu.

Přišel k nám Hamlar a v rukách držel cosi tenkého a dlouhého, přikrytého hedvábným šátkem. Sloužil tu mému strýci dobrých dvacet let a teď sloužil mně, ale že bychom se měli nějak v lásce, to nemohu říct. Od smrti svého předchozího zaměstnavatele byl nějaký zahořklý. I teď se mi s kyselým výrazem uklonil a napřáhl ke mně ruce. Natáhl jsem se a jediným pohybem strhl příkrývku ze svého dárku.

„Klacek? Ale drahá, tos' opravdu nemusela,“ zašklebil jsem se. Na druhou stranu musím přiznat, že to byl celkem hezký klacek. Dokonce jsem ani nebyl schopný poznat, z jakého stromu pochází.

Hamlar tu věc položil na stolek mezi našimi trůny a odešel.

„Je to hůlka,“ zamračila se Miana. „Lignum Vitae. Tvrdá jako ocel. A tak těžká, že dokonce ani neplave po vodě.“

„Takže mi dáváš klacek, co mě může utopit...“

Znovu mávla rukou a Hamlar se vrátil. Tentokrát s sebou přinesl jakýsi obří svazek z mojí knihovny, otevřený na stránce označené slonovinovou záložkou.

„Píše se tady, že vládce Orlins má nezadatelné dědičné právo mít u sebe dřevěnou ceremoniální hůl během všech jednání Sněmu.“

To mě zaujalo natolik, že jsem ji vzal do ruky. Jako bych držel kus železa. Takže takhle to teda je, jo? Jakožto vládce Vysočiny, Šípova, Belpanu, Nizozemska, Normardie a Orlins a lenní pán

Kennicku k tomu jsem zjevně měl nárok mít u sebe dřevěnou hůl tam, kde všichni ostatní museli být neozbrojení. A díky mojí skvělé, drobné a nenápadné královně bude moje dřevěná hůl tak tvrdá, že bych s ní klidně mohl vyrazit mozek z hlavy i nějakého opravdu natvrdlého zabeďněnce. A to i v případě, že by na ní měl helmu.

„Díky moc,“ uklonil jsem se jí. Víte, nikdy jsem moc nebyl na všechny ty sladké, zamilované blbosti, co se o nich píše v knížkách, ale věřím, že se svojí ženou jsme si byli opravdu blízcí. Jsem si jistý, že dokázala spolehlivě poznat, když mě něco opravdu potěšilo, aniž bych to musel dávat najevo.

Párkrát jsem se svou novou holí cvičně mávl vzduchem, a na jednu jsem se cítil mnohem líp. Dokonce až tak, že jsem se rozhodl skutečně se zvednout ze svého trůnu. „Cestou dolů se ještě stavím za Coddinem, drahá.“

Coddinovy ošetřovatelky mě už očekávaly. Dveře do jeho komnat byly otevřené stejně jako všechna okna a uvnitř hořely vonné svíce. Ani to ale nedokázalo přebít odporně nasládlý zápach z jeho zranění. Za pár týdnů to budou dva roky, co ho ten šíp zasáhl, a i přes všechnu snahu doktorů jeho rána pořád ještě mokvala a hnisala.

„Jorgu,“ kývl na mě ze svojí postele, kterou někdo přesunul k oknu a upravil ji tak, aby z ní byl dobrý výhled na nádvoří.

„Coddine,“ usmál jsem se nuceně. Zmocnil se mě pocit jakési nejasné, podivné viny. Jako ostatně pokaždé, když jsem ho viděl.

„Rozloučil ses s ní, doufám?“

„Jako s Mianou? No jasně. Teda...“

„Porodí ti dítě, Jorgu. Sama. Zatímco ty se budeš toulat bůhví kde.“

„Sama? To sotva. Má k ruce celou armádu služebnejch a dvorních dam. Neznám jménem ani půlku z nich. Kurva, půlku z nich dokonce ani nepoznám podle tváře. Mám pocit, jako by jich každé den přibývalo nebo co.“

„Svoji část jsi už splnil, Jorgu. Ale až to na ni přijde, bude vědět, že s ní nejsi, a bude to pro ni o to těžší. Měl by ses s ní aspoň pořádně rozloučit.“

Coddin byl jediný, kdo si mohl dovolit mě takhle poučovat. Jediný, od koho jsem byl ochotný si to nechat líbit.

„Řekl jsem jí... díky moc,“ pokrčil jsem rameny a zatočil svojí novou hůlkou. „Dala mi dárek.“

„Až tady spolu skončíme, půjdeš zpátky nahoru a řekneš jí přesně to, co se od tebe očekává.“

Neurčitě jsem přikývl, ale zdálo se, že ho to uspokojilo.

„Na ty kluky tam venku se nikdy nemůžu dost vynadávat,“ otočil se zpátky k otevřenému oknu, pod kterým se shromáždily nablýskané řady Gildenské stráže.

„Cvičení dělá mistra,“ pokrčil jsem rameny. „Podle mě by ale udělali líp, kdyby cvičili na válku. Vypadá to skvěle, když dokážou narvat tři sta padesát chlapů na koních na takhle malej plácek, ale –“

„Sám přiznáváš, že to vypadá skvěle, tak si to patřičně užij.“ Zakroutil hlavou a marně se při tom pokoušel skrýt sarkastický úšklebek. Chvilí se ještě díval z okna, než se s těžkým povzdechem obrátil zpátky ke mně. „Co pro tebe můžu udělat, můj pane?“

„Jako obvykle,“ pokrčil jsem rameny. „Poradit mi.“

„Ty žádný rady nepotřebuješ. V životě jsem Vídeňku ani neviděl, dokonce jsem ani nebyl nikde poblíž. Nenapadá mě nic, co bych ti mohl k tvému výletu do Svatýho města říct. Ostrý lokty a všechny ty moudra, cos vyčetl z knih – to by ti mělo bohatě stačit. Minulej Sněm jsi taky přežil, ne?“

Při té vzpomínce jsem se neubráníl úsměvu. „Hele, připouštím, že jsem celkem chytřej, to jo. Od tebe ale čekám moudrost, starouši. Víím dobře, že v mojí knihovně není jedinej spis, kterej by za poslední dva roky nenavštívil tuhle komnatu. Choděj sem za tebou chlapi a nosej ti zprávy z celýho světa. Na nic si tady nehraj a radši koukej mluvit. Co mě má ve Vídeňce zajímat? Do čeho mám investovat svejch sedm hlasů?“

Přešel jsem až k němu. Místnost byla strohá, holá. Coddin byl především voják a odmítal veškeré pohodlí jako zbytečnost. Dokonce i teď, když byl upoutaný na lůžko a umíral.

„Ty ve skutečnosti nestojíš o moje moudra, Jorgu. Pokud jsem

vůbec nějakýho moudra schopnej,“ zamračil se a obrátil se zpátky k oknu. Na obličej mu dopadlo sluneční světlo a zdůraznilo každou vrásku. Jak ty, které přišly s věkem, tak i ty, které mu na tvář vepsaly dva roky nekonečné bolesti a utrpení.

„Tak nějak jsem doufal, že sis to třeba rozmyslel,“ povzdechl jsem si. Však to znáte. Některé cesty jsou těžší než jiné. A pak jsou tu ty ještě mnohem těžší.

Když jsem teď stál nad ním, zápach z jeho zranění nabral na intenzitě. Bylo mi to nepříjemné, jako asi každému. Naše těla degenerují od okamžiku, kdy přijdeme na tento svět, ale my si to odmítáme připustit. Proto lidem tenhle smrad tak vadí. Připomíná jim, kam jejich život směřuje. A že nezáleží na tom, kudy jdou, protože konečný cíl je neměnný.

„Hlasuj pro svého otce. Usmíř se s ním.“

Dobré léky vždycky chutnají odporně, ale některé pilulky jsou zkrátka příliš hořké, než aby se daly spolknout. Prudce jsem se nadechl a pak pomalu vypouštěl vzduch z plic, abych se uklidnil dřív, než odpovím. „Vždyť mě stojí veškerý můj sebeovládání nenařídít sejm armádám, aby nevrhly do Ankratu a nesrovnaly ho se zemí, kurva! Sakra, mám problém udržet se a nevyhlásit mu válku... tak jak se s ním mám, kurva, usmířit, co?“

„Vy dva jste ve své podstatě stejní. Tvůj otec je možná o něco chladnější, tvrdší a míň ambiciózní, ale oba dva jste vzešli ze stejného stromu. Oba vás formovalo stejný zlo a oba vás pronásledují stejní démoni.“

Coddin byl jediný člověk na světě, který si mohl dovolit připomenout mi, že jsem synem svého otce, a přežít. Pouze muž, který v mých službách zemřel, a přesto je neopustil; pouze muž, který hnil zaživa, jen aby mi mohl pomáhat, jen někdo takový měl právo říct mi pravdu do očí.

„Nepotřebuju ho.“

„Hele, neřekl ti ten tvůj duch, ten Stavitel, že pokud se dva Ankrati spoje, tak že pak dokážou ukončit vládu skrytejších sil nad naším světem? Přemýšlej o tom, Jorgu! Saracén proti tobě pošval tvýho strýce, starýho Renara. Nemluvě o tom, že tě chtěl zabít, stejně jako tvýho bratra. A když mu nic z toho nevyšlo, rozhodl

se vrazit klín mezi tebe a tvýho otce. Mysli! Co by asi tak mohlo ukončit vládu lidí, jako je Saracén? Lidí jako Tichá Sestra, Skilfar a jim podobní? Mír! Mír a císař pevně sedící na trůnu. Jedinej vládce, kterýho budou všichni poslouchat. Dva Ankrati! Nebo si fakt myslíš, že tvůj otec jen tak sedí na prdeli a nic nedělá? Že si celý tvý dětství a vlastně i před tím a potom jen znuděně válel šunky? Možná není tak šíleně ambiciózní jako ty, ale to ještě neznamená, že to není velkej muž. A to on je. Slovo krále Olidana má nezanedbatelnou váhu u nejednoho dvora. Nemyslím, že má nějaký přátele, ale k čemu by je potřeboval? Stejně ho poslouchají. Poslouchají ho, protože si ho vážej a protože se ho bojeje. Poslouchají ho, protože je to rodilej vůdce. Nemluvě o tom, že Olidan zná nejedno temný tajemství.“

„Já taky znám spoustu temnejch tajemství.“ A o většinu z nich jsem nikdy nestál.

„Stovka se nikdy nepostaví za syna, dokud je mezi nimi i jeho otec.“

„Tak to bych ho měl zničit, ne?“

„Tvůj otec si zvolil svoji cestu. Cestu, která z tebe udělala silnýho muže.“

„Nakonec ale vyměkl,“ ušklíbl jsem se a podíval se na svoji pravou ruku. Před očima se mi vybavil pohled na ni, jak se kdysi zvedla z mého vlastního hrudníku, celá zrudlá krví. Mojí krví, kterou prolil otcův nůž. „Nakonec vyměkl. To se mně nestane.“

Možná to skutečně byl Saracén, ten prokletý snový čaroděj, kdo vrazil klín mezi mě a mého otce. Pokud to ale skutečně byl on, odvedl proklatě dobrou práci. Nedokázal jsem si byť jen představit, že bych kdy mohl tomu zkurvenýmu dědkovi odpustit, co mi udělal. A upřímně pochybuji, že by on dokázal takové odpuštění přijmout.

„Skrytý síly si můžou klidně myslet, že dva Ankrati by mohli ukončit jejich vládu. Podle mě je ale jeden Ankrat víc než dost, kurva. Vsadím boty, že Corion by mi dal za pravdu, stejně jako ten posranej Saracén. Dokážu se vypořádat klidně s nima se všema, pokud se mě pokusej zastavit. A navíc – sám dobře víš, co si myslím o všech těch posranejch proroctvích.“

Coddin si smutně povzdechl. „Harran už na tebe čeká, tak padej. Chtěl jsi radu a já ti ji dal. Jak s ní naložíš, to je už tvoje věc.“

Dole u dveří na mě čekal menší dav. Byli tu kapitáni mých armád, šlechtici z Vysočiny, tucet lordů z mých sedmi království, co sem přijeli s různými žádostmi a peticemi, a obvyklý dav příživníků a patolízalů. Ti všichni se se mnou přišli rozloučit. Ty doby, kdy jsem mohl jen tak vyklouznout ze svého vlastního hradu, byly nenávratně pryč. Nostalgicky jsem si povzdechl a pak je všechny pozdravil noblesním mávnutím ruky.

„Drazí pánové a poddaní, jak již jistě víte, odjíždím na další zasedání Sněmu. Ujišťuju vás, že vaše záležitosti tam přednesu jako své vlastní a že nasadím svůj pověstný takt a šarm, abych ostatní šlechtice přesvědčil o nutnosti je schválit.“

To vyvolalo vlnu smíchu. Já vím, bylo to tak trochu laciné, ale spousta lidí musela umřít, jen abych mohl sedět na sedmi trůnech najednou, takže jsem měl pocit, že to svým poddaným tak trochu dlužím. Teda za předpokladu, že mě splácení toho dluhu nebude nic stát – přesně jako teď. Navíc jsem tak úplně nelhal. Jejich zájmy se kryly s mými vlastními, a ty jsem byl skutečně připravený prosazovat za každou cenu.

Přejel jsem shromážděný dav očima, až jsem v něm našel ukrytého kapitána Martena. Byl vysoký, šlachovitý a už v něm nezůstalo nic z toho ustrašeného farmáře, jímž kdysi byl. V mojí armádě byla nejvyšší hodnost právě kapitán a tenhle chlap velel více než pěti tisícovkám vojáků, což už bylo rozhodně něco.

„Dohlídni na její bezpečí, Martene. Na bezpečí jich obou.“ Přišel jsem až k němu, položil mu ruku na rameno a zachmuřeně na něj kývl. Víc nebylo potřeba říkat.

Na nádvoří mě doprovodili dva rytíři z palácové stráže, sir Hrabě a sir Riccard. Řeknu vám, smrdělo to tam příšerně. Jarní větřík se sice usilovně snažil, ale koňský pach rozfoukat nedokázal. Kromě toho si všech těch tři sta padesát hřebců po dlouhé cestě ulevovalo jako o závod. Nedivil bych se, kdyby po našem odjezdu bylo na nádvoří po kolena sraček. Ne že by na tom bylo

něco divného. Vždyť i stará lidová moudrost praví, že jízdní vojsko vypadá tím líp, z čím větší dálky ho pozorujete.

Makin se propletl mezi naměstnanými rytíři a přijel ke mně. „Všechno nejlepší, králi Jorgu. Hlavně teda štěstí a zdraví!“

„Však ještě uvidíme,“ usklíbl jsem se. Celé to bylo snad až příliš dokonalé. Rodinná idylka s mojí těhotnou královničkou, která seděla nahoře na balkóně, přání všeho nejlepšího k narozeninám a pak ta zlatobílá přehlídka dole na nádvoří... Asi už chápete, kam tím mířím. Pohodlí a spokojenost udusej chlapa stejně spolehlivě jako oprátka. Snad jen o něco pomaleji.

Makin překvapeně povytáhl obočí, ale nepřestal se usmívat.

„Vaši rádci jsou připravení vyrazit, můj pane.“ Od doby, co si Rudý hrabě konečně zvykl oslovovat mě „můj pane“, vypadal mnohem spokojeněji.

„Měl by sis s sebou vzít spíš někoho, kdo ti dokáže opravdu poradit, než tuhle ozbrojenou chátru,“ zašklebil se Makin.

„A koho si s sebou berete vy, lorde Makine?“ Dovolil jsem mu vzít si s sebou jednoho rádce. Ostatně, jako člen Sněmu na to měl plné právo.

Obrátil se a ukázal na opačný konec nádvoří, kde se v sedle krčil jakýsi vychrtlý stařík zabalený v jasně rudém plášti. „Ossera Ganta, pane. Byl to komoří posledního barona z Kennicku. Dřív nebo později přijde řeč na to, za jakou cenu bude můj hlas na Sněmu na prodej. A nikdo neví líp než Osser, co je pro Kennick důležité a co ne.“

Rozesmál jsem se. Makin mohl tvrdit, co chtěl, ale mě neoblafnul. Chtěl sehrát svoji roli jednoho ze Stovky ve velkém stylu a hodlal si to pořádně užít. Teď bylo jen otázkou, jak hodlá celou tu záležitost pojmout – jestli se bude chovat spíš jako můj otec, nebo jestli bude následovat vzor prince ze Šípova.

„V Kennicku není nic než močál, přáteli, a jestli je v Kenský bažině něčeho nedostatek, tak je to stavební dřevo. Potřebuješ spoustu klád na pilony, protože bez nich by se chatrče těch tvech blátošlapů během pár dnů nenávratně potopily. A dřevo ti dodám já. Tak koukej, ať na to ten tvůj rádce nezapomene.“

Makin se zakuckal, jako kdyby se mu do krku dostala trocha

z toho bláta, které tvořilo jeho království. „No a koho si s sebou bereš ty?“ vypravil ze sebe konečně.

Na rovinu vám řeknu, že vybrat si rádce pro mě nebylo nic těžkého. Coddinova poslední cesta vedla z toho kamenitého svahu přímo do postele, ze které se už nikdy nezvedne, takže ten byl ze hry. A u dvora jsem sice měl spoustu přemoudřelých dědků, ale jejich názorů jsem si nikdy moc nevážil. „Dva z nich máš tady před sebou,“ kývl jsem na Hraběte a Riccarda. „Rike a Grumlow čekají venku za branou a pak se k nám přidaj i Keppen a Gorgoth.“

„Ježší do hajzlu, Jorgu, to přece nemyslíš vážně! Nemůžeš s sebou vzít Rikýho, kurva! Jedeme přece k císařskému dvoru, do prdele! A jaks' kurva přišel na Gorgotha? Vždyť ta zrůda tě nesnáší!“

Bleskově jsem sáhl k pasu a jediným plynulým pohybem vytasil meč a zvedl ho vysoko nad hlavu, kde se oslnivě zablýskal v záři slunce. Všechny zlaté přilby se k němu okamžitě otočily a napjatě čekaly, co se bude dít dál. „Já už na Sněmu byl, Makine, a dobře vím, jaký hry se tam hrajou. Ale letos se pravidla změň, jasný? Letos si zahrajem' novou hru. Moji hru. A věř mi, že s sebou mám přesně ty správný figury, co jsou potřeba pro vítěznej tah.“

2

Pár stovek jezdců dokáže zvednout pořádný oblak prachu. Když jsme odjížděli z Matteraků, byly jejich svahy zahalený v šedavém závoji, který jsme nechávali za sebou. Gildenská stráž jela v zástupu na půl míle dlouhém a lesk zlatých brnění se rychle ztratil pod nánosem špíny.

Jel jsem vedle Makina po cestě, na které jsme poprvé potkali šípovského prince. Když jsem o tom tak přemýšlel, došlo mi, jak můj přítel od té doby zestárl. Na čele se mu objevily vrásky a černé vlasy už tu a tam získávaly stříbřitý nádech. Bylo to zvláštní. Dokud jsme žili na cestě, byl Makin vždycky šťastný. Když jsme ale získali moc a bohatství, začal si dělat starosti.

„Bude se ti po ní stýskat?“ zeptal se mě najednou. Co to mělo kurva znamenat? Hodinu jsme jeli úplně potichu a jediný zvuk bylo klapání koňských kopyt po cestě, a najednou na mě jen tak, bez nějakého úvodu, vypálí tohle?

„Vlastně nevím,“ pokrčil jsem rameny. Postupně jsem si svoji královničku oblíbil. Když chtěla, dokázala mě potěšit, ale na tom nebylo nic zvláštního. Nikdy jsem nebyl moc vybíravý, obzvlášť pokud šlo o ženy. Nikdy jsem po ní ale opravdu netoužil, neliboval jsem si v její společnosti nebo tak něco. Nemiloval jsem ji. Měl jsem ji ale rád a vážil jsem si jí pro její pohotový úsudek a její bezohlednou přímočarost. Něco jsem k ní rozhodně cítil, ale

láska to nebyla, přinejmenším ne taková, o které se píše v knihách. Nechodil jsem s hlavou v oblacích, nebyl jsem ochotný obětovat všechno na světě pro její jediný úsměv ani nic podobně pitomého.

„Ty nevíš?“ povytáhl překvapeně obočí.

„Ne. Ale myslím, že to už brzo zjistíme, co říkáš?“ zasmál jsem se.

Na to neměl odpověď, tak jen bezmocně zavrtěl hlavou.

„Však vy taky nejste žádnéj posranej milovník, lorde Makine,“ rýpl jsem si do něj. Za těch šest let, co jsme žili na Strašidlově, se blíž neseznámil s jedinou ženou. A pokud snad náhodou měl nějakou milenku nebo oblíbenou kurvu, tak je přede mnou zatraceně dobře tajil.

I teď jen neurčitě pokrčil rameny. „Když jsme žili na silnici, tak jsem tam něco ztratil. Jednu část sebe samýho. Víš, to byly temný roky mého života. Nejsem hoden žít po boku žádný ženy, o kterou bych snad mohl stát.“

„Cože? A já jsem, nebo jak to jako myslíš?“ obrátil jsem se k němu překvapeně. Jeho odpověď mě opravdu zajímala.

„Byls' ještě mladej, Jorgu. Sotva chlapec. Děti se ze svejch hříčků můžou vykoupit. Dospělej chlap už ne.“

Teď byla řada na mně, abych bezmocně zavrtěl hlavou. Nemůžu si pomoci, ale přišel mi mnohem spokojenější, když ještě bezohledně loupil a vraždil, než když na ty časy vzpomínal z bezpečí svého paláce. Najednou mě napadlo, že to je možná jeho povaha. Že si zkrátka potřebuje dělat s něčím starosti, a pokud nemá po ruce žádný aktuální problém, začne se rýpat ve vlastní minulosti.

„Je to dobrá žena, Jorgu. A brzy z tebe udělá otce. Dochází ti to vůbec?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou přezíravě. „Ne, to mi asi nějak uniklo.“ To nebyla tak úplně pravda. Ve skutečnosti jsem na to myslel prakticky nepřetržitě a často se mi o tom i zdálo. Problém byl, že jsem to sice věděl, ale nedokázal jsem tu myšlenku nijak přijmout a uchopit. Bylo mi jasné, že brzo se narodí nějakěj uřvanej parchant, co bude mým dědicem, ale neuměl jsem si

zkrátka představit, co to bude znamenat pro mě. Netušil jsem, jak být něčím otcem.

Coddin mi jednou řekl, že to přijde samo. Že to pochopím instinktivně. Možná měl pravdu. Možná se najednou něco změní a já budu vědět, co mám dělat a jak se chovat. Ale až do té doby si prostě nedokážu představit, jaké to asi bude.

„Třeba z tebe bude dobřej otec,“ kývl na mě povzbudivě Makin.

„Nebude.“ Tím jsem si byl jistý. Možná jednou pochopím, jak být otcem. Snad ano. Ale určitě nebudu dobrý táta. Zklamal jsem svého bratra a stejně tak nevyhnutelně zklamal i svého syna. Prokletí, které pro mě představoval Olidan z Ankratu, se nevyhnutelně přeneslo i na mé potomky. Stejně, jako se přeneslo z jeho vlastního otce, mého děda, na něj.

Makin ale jen nespokojeně zamlaskal a nasadil takový ten výraz, kterým dáváte někomu jasně najevo, že o dané věci víte mnohem víc než on sám.

Na Renarské vysočině není moc míst dost rovných na to, aby se na nich dalo něco pěstovat. Až když se přiblížíte k hranicím Ankratu, hory ustoupí a krajina se srovná tak, aby se tu dalo jakž takž hospodařit. Dokonce tu stojí i jakési skoroměsto – Hodd. Formálně to je hlavní město mého království. A my teď k němu pomalu mířili.

„Tady se utáboříme,“ rozhodl jsem najednou.

Makin se obrátil v sedle a pokynul siru Riccardovi, který okamžitě zamával nad hlavou praporem v mých barvách.

„Klidně bysme zvládli dojet až do Hoddu,“ obrátil se ke mně můj lord z Kennicku. „Byli bysme tam nejpozdějc hodinu po západu slunce.“

„A co by nás tam čekalo, co?“ vybafl jsem na něj. „Mizerný posteť, zubící se úředníci a mraky much.“ Zavrtěl jsem hlavou a seskočil z Bratka na zem. „Dávám přednost svému stanu.“

Gorgoth se posadil na zem a nikoho si nevšimal, zatímco vojáci kolem něj začali vyměřovat tábor, starali se o koně, vařili jídlo a vybalovali stany. Ty byly dost velké, aby se do každého z nich vešlo šest mužů, a všechny byly označené císařskými barvami –

černou a zlatou. Keppen a Grumlow shodili svoje sedlové vaky na zem hned vedle obří leukróty, přisedli si a začali hrát kostky.

„Zeitra bysme měli Hoddem aspoň projet,“ durdil se Makin, když přivázal svému koni pod nozdry vak se senem. „Lidi zbožňují pohled na tyhle nablejskaný rytíře. Tuhle trochu povyražení bys jim snad mohl dopřát, ne?“

Pokřčil jsem rameny. „Mohlo by jim stačit, že mám svůj královskoj dvůr tady nahoře na Vysočině místo někde dole v nížinách. Nebo myslíš, že už zapomněli, že jen v Šíповě mám *palác* větší, než je celý tohle zasraný město dohromady?“

Zdálo se ale, že Makin není ochotný mi jen tak ustoupit. „Občas mám pocit, žeš' na to zapomněl i ty sám, Jorgu.“

Otočil jsem se k němu zády a dřep l si, abych pozoroval svoje bratry při hře v kostky. Popravdě mě pekelně bolely koule. Neopíratelný důkaz, že jsem poslední dobou strávil až moc času na trůně, v posteli a v hodovní síni na úkor sedla. Makin měl pravdu. Měl jsem cestovat po svých sedmi královstvích. Kdyby pro nic jiného, tak už jen proto, abych zase strávil nějakou dobu na silnici a osvěžil si její životní lekce.

„Ty zasranej parchante!“ zařval najednou Keppen. Všech pět Grumlowových kostek totiž hodilo šestku. Stařík dál sprostě klel a odpočítával mince ze svého váčku, jen aby si to pak rozmyslel a celý ho hodil Grumlowovi k nohám. Zasmál jsem se a zavrtěl hlavou. Nemohl jsem si pomoci, ale tohle mi přišlo jako plýtvání štěstím. A kvůli čemu? Jen pro pár drobných.

„Nevyplejtvej si všechno svý štěstíčko, bratře Grumlowe. Mohlo by ti pozděj chybět,“ uzemnil jsem zubícího se bratra a zvedl se k odchodu. Nohy mě pořád příšerně bolely.

Víte, pravda je taková, že jsem nechtěl žít v ničem, co vybudoval princ Orrin pro Kateřinu. Strávil jsem na tom místě pár týdnů po tom, co jsem si zajistil věrnost přeživších šíповských lordů, ale necítil jsem se tam dobře. To místo se podle mě až příliš podobalo svému staviteli. Bylo prosté a přitom nádherné. Svými vysokými klenbami a sněhobílými sloupy mi nějak připomínalo ruiny makedonských paláců, ve kterých vyrůstal Alexandr ještě před tím, než se stal Velikým.

Bezcílně jsem se toulal stovkami tamních pokojů s bratry coby osobními strážci, zatímco mí kapitáni plánovali, jak se vypořádáme se zbytky opozice. Palác na mě působil podivně opuštěným dojmem, i když v něm žily a pracovaly stovky lidí. Nakonec jsem byl rád, když jsme museli odjet do Normardie, abychom se vypořádali s pár vzpurnými šlechtici. A vůbec mi nevadilo, že se to tažení zvrhlo v nejkrvavější řež toho roku.

Navíc, ruku na srdce, pokud mě život na Strašidlově zhýčkal tak, že i jednodenní jízda v sedle mi působila utrpení, tak co by se mnou asi udělal luxus Zelenočního paláce? Raději budu žít v horách než v nížinách. Raději budu poslouchat vytí severáku mezi věčně zasněženými vrcholky hor než muset číchat smrad větru, který s sebou přes Tiché moře přináší pach Potopených ostrovů.

Navíc Ankrat a Renar jsou dvě království nejtěsněji spjatá s mojí rodinou. Ne že bych se nějak vyžíval v rodinných vztazích, ale když přijde na věc, vždycky je lepší být obklopený lidmi, kteří vás poslouchají z dlouholetého zvyku a tradice, než lidmi, kteří vás poslouchají ze strachu.

Když zapadlo slunce, začalo mrholit. Přitáhl jsem si plášť k tělu a vyrazil k jednomu z táborových ohňů.

„Stan pro krále!“ zařval sir Riccard a chytil za ruku jednoho z procházejících strážných.

„Trocha vody mě snad nezabije,“ odsekl jsem trochu ostřeji, než jsem zamýšlel. On za to vlastně nemohl. Byl to dobrý šermíř a statečný chlap, ale taky rád zneužíval svého postavení. Nemluvě o tom, že ho zoufale bavilo řvát jako na lesy.

Víte, raději budu moknout u ohně ve společnosti vojáků, než abych seděl sám ve stanu, koukal se na jeho promáčené boky a při tom přemýšlel, co se asi skrývá za nimi. Zastavil jsem se a spokojeně pozoroval Gildenské, jak dokončují stavbu tábora. Pak jsem se zhluboka nadechl vlhkého vzduchu, prosyceného vůní jídla vařícího se v nespočetných kotlících.

Když cestujete ve společnosti víc než tří set vojáků, zjistíte, že i ty nejjednodušší věci najednou vyžadují přísnost a disciplínu. Při každé zastávce je potřeba vykopat latríny, připravit si obranná

postavení pro případ útoku, zajistit koňům píci a vodu. Bylo to úplně jiné, než na co jsem byl zvyklý ze svých cest s bratry. Zkrátka a dobře, na silnici je rozhodujícím faktorem zásadně počet poutníků ve vaší skupině.

Jeden z vojáků mi přinesl cestovní křeslo, abych se mohl posadit. Byl to zajímavý kus nábytku. Na první pohled působilo bytelně, ale stačilo pár okamžiků a zbyl z něj jen balíček složených prken s mosaznými okraji, který se dal snadno převážet. Když za mnou o něco později přišel kapitán Harran, našel mě právě v něm, pohodlně rozvaleného a s kouřící miskou dušené zvěřiny v ruce. To maso zaručeně pocházelo z mých strašidlovských zásob. Gildenská stráž byla zvyklá, že když někam přijede, bude o ni patřičně postaráno. Ve své podstatě by se její praktiky daly označit za takovou vznešenější obdobu toho, jak jsem si jídlo obstarával já s bratry v době, kdy jsem žil na silnici.

„Chtěl by se s vámi sejt nějaký kněz,“ oznámil mi Harran. Mlčel jsem, dokud neochotně nedodal ono očekávané „Vaše Výsosti“. Víte, kapitáni Gildenské stráže si Stovky nijak moc neváží. Mám jisté podezření, že za těmi svými naleštěnými helmami se ve skutečnosti našim honosným titulům pošklebují.

„Kněz? A není to náhodou biskup z Hoddu?“ zeptal jsem se znuděným hlasem, když jsem zahlédl nezaměnitelnou špičatou siluetu na kraji našeho tábora. Byl to ale pochopitelný „omyl“. Protože jestli se Stráž dívala na šlechtu spatra, tak pro církev to platilo dvojnásob. Nejspíš to byl takový psychologický pozůstatek z dob, kdy se ještě papežové přetahovali o moc s císaři. Protože pro royalisty je nejposvátnějším místem v Říši Vídeňka a Řím považují za jakousi bezvýznamnou prdel světa.

„Jo, biskup,“ přikývl Harran neochotně.

„Myslel jsem si to. Ta trapná čepice ho tak trochu prozradila,“ ušklíbl jsem se. „Hrabě, co kdybys tam zašel a doprovodil otce Gomsta? Byla by škoda, kdyby mezi těmito dobrými vojáky došel nějakou nešťastnou náhodou k újmě.“

Pohodlně jsem se usadil ve svém křesle a upíjel jsem z korbele hořké pivo. Podle chuti bych hádal, že ho uvařili někde v Est-Rajchu. Rike vedle mě koukal do ohně a pomalu okusoval maso

z obří kosti. Většina lidí má tendenci zírat do plamenů, jako by v nich mohli odhalit odpovědi na všechny své otázky. Riký ale nebyl jako ostatní. On se prostě jen díval. A mračil, samozřejmě.

Přišoural se k nám Gorgoth a usadil se akorát tak, aby na něj dopadalo světlo z našeho táboráku. Stejně jako já, i on v ohni viděl něco víc než ostatní lidé. Chápal ho. O svoji ohnivou magii jsem přišel ten den, kdy jsem na kopcích u Strašidlova zničil šípovskou armádu. Vlastně ani nebyla doopravdy moje, spíš jsem ji měl jen vypůjčenou. Nebo ukradenou, podle úhlu pohledu. Gorgoth na tom byl podobně. Nikdy nebyl opravdový ohnivec, ale byl s Gogem tak dlouho, že si v sobě nesl nepatrnou ozvěnu jeho magie.

Po chvíli nás Grumlow upozornil, že je biskup už skoro u nás. Teda, upozornil... Prostě ukázal na zmoklou mitru, potácející se nad hlavami vojáků. Tiše jsme seděli a sledovali, jak se pomalu blíží. Konečně se před námi objevil její majitel. Třásl se a sotva se držel na nohou. Přitom nebyl o nic starší než Keppen, který by v případě potřeby zvládl uběhnout deset mil v horách a ani by se při tom nezadýchal.

„Otče Gomste,“ pozdravil jsem ho. Říkal jsem mu tak, co se jen dokážu vzpomenout, a neviděl jsem jediný důvod, proč bych to měl měnit jen proto, že teď nosí tu příšernou šaškovskou čepici.

„Králi Jorgu,“ sklonil přede mnou hlavu. V tu chvíli se doopravdy rozpršelo.

„Co asi přimělo hoddskýho biskupa, aby vyrazil do deštivý noci, jako je tahle, když by se mohl hřát v teple stovek svícňů ve svojí katedrále?“ neodpustil jsem si drobné rýpnutí. Ta katedrála totiž pořád ještě nebyla dostavěná. No jo, já vím. Ale víte, prostě jsem si nemohl pomoci. Pořád mě něco nutilo chovat se k němu stejně jako v ten den, kdy jsme ho našli zamčeného v kleci na Cestě duchů.

Pokud ale šlo o tu katedrálu, tak v tom jsem byl nevinně. Šlo o nesmyslný projekt mého strýce, ke kterému se zavázal v tom samém roce, kdy jsem se já narodil. Problém byl v tom, že stavba stála o dost víc, než kolik si mohl dovolit zaplatit. Katedrály jsou

příšerně nákladné. Dokonce i v takovém zapadákově, jako je Hodd.

„Potřebuji s vámi mluvit, můj pane. Raději zde než za městskými zdmi,“ povzdechl si Gomst. Stál tam v krásném, nicméně poněkud zabláceném rouchu a čekal, co odpovím.

„Přineste mu někdo křeslo,“ rozkázal jsem hlasitě. „Nesluší se, aby zástupce Boha na zemi stál v blátě.“ Pak jsem svůj hlas o něco ztišil. „Tak mluvte, otče.“

Gomst se ale napřed usadil a upravil si svoje roucho. Dával si při tom okázale na čas. Musím se přiznat, že mě překvapil. Čekal bych, že si s sebou přivede přinejmenším pár kněží nebo tak něco. A pár ministrantů, co by nad ním drželi deštník. Jenže on tu byl sám. Seděl tu přede mnou celý promočený a vypadal mnohem starší, než kolik mu bylo doopravdy let.

„Byla doba, kdy hladina moří stoupala, králi Jorgu.“ Jednu ruku měl sevřenou v pěst, zatímco druhou měl volně položenou v klíně a usilovně na ni zíral. Ten začátek byl ale nezvyklý. Gomst totiž nikdy nevyprávěl. Vždycky buď kázal, nebo lichotil. Podle toho, jaké měl zrovna obecenstvo.

„Hladina moří stoupá každé den, otče Gomste,“ pokrčil jsem rameny. „Měsíc k sobě přitahuje vodu z hlubin stejně jako krev z žen.“ Já vím, já vím. Pochopil jsem, že mluví o Potopě, ale nemohl jsem si pomoci. Trápit toho ubožáka bylo až příliš snadné, než abych odolal.

„V dávných dobách ale byla moře mnohem níž než dneska. Potopené ostrovy tehdy byly jednolitou zemí, legendární Britonií. A Zmizelé země byly tak velké, že dokázaly nasytit celé císařství. To bylo ještě před tím, než je pohltily vlny Tichého moře. Protože pak začala voda stoupat a zaplavila tisíce měst.“

„Nechystáš se mi doufám říct, že nám teď oceány ukousnou další kus pevniny, že ne?“ zasmál jsem se a napřáhl ruce vstříc dešti. „Bude snad pršet čtyřicet dní a čtyřicet nocí nebo tak něco?“

„Měl jste snad vidění?“ Hlas Rudého hraběte chrastil jako uschlé listí ve větru. Jeho spálené plíce se nikdy úplně nezahojily, ale potom, co můj bratr přežil to pekelné inferno nahoře na Strašidlově, se z něj stal nepěkný příklad tupého náboženského idiota.

„Pokud jo, tak můžete bejt rádi, že jsem se rozhodl zřídít si královskej dvůr tak vysoko v horách,“ odsekl jsem kysele. „A kdo ví, třeba se Vysočina jednou stane nejbohatším ostrovním královstvím na Zemi.“

Sir Riccard se bláznivě rozchechtal. Ostatně jako obvykle. Málokdy se stalo, že by se nějakému mému vtipu nezasmál. Tentokrát se usmíval i Makin. Od něj to ale bylo upřímné.

„Chci mluvit o trochu jiném vzestupu,“ zavrtěl Gomst hlavou. „O temném přílivu,“ pokračoval sníženým hlasem. Zjevně se vyžíval v roli zvěstovatele věcí příštích. „Čtu o něm v dopisech ze všech klášterů. Píší mi o něm ze Šípova i z Belpanu, z Normandie i z chladného severu, a dokonce i z Přístavních království. Nejzbožnější z našich jeptišek jej vídají ve snech. Poustevníci hromadně opouštějí svá osamělá útočiště a chodí mezi lidmi, aby jim zvěstovali zprávy, které jim vyjevil Bůh. A svaté ikony krvácejí, aby potvrdily pravdivost jejich slov. Mrtvý král se hotoví k útoku. Černé archy jsou připravené vyplout na jeho rozkaz. A hroby? Hroby najednou zejí prázdnotou.“

„S mrtvákama už jsem bojoval. A vyhrál,“ odsekl jsem kysele, ale už bylo pozdě. Déšť mi najednou připadal nesnesitelně studený.

„Mrtvý král porazil posledního z britonských lordů, který mu ještě vzdoroval. Ostrovy jsou teď celé pod jeho nadvládou. Postavil si velkou flotilu, která je připravená vyplout na jeho rozkaz. Nejsvětější následovníci naší církve mají vize temného přílivu, který se nezadržitelně blíží.“ Konečně Gomst zvedl oči a naše pohledy se střetly.

„A tys to taky viděl, Gomste?“

„Já přece nejsem svatý.“

To mě přesvědčilo, že to myslí vážně. Že tomu věří a že se toho bojí. Znáám ho už pěkných pár let a vím, že je to darebák a k tomu hlupák. Víám o něm, že miluje svoje pohodlí a že je ambiciózní, ale neschopný. Když je k vám někdo takový upřímný, mluví to za všechno.

„Pojedeš se mnou na Sněm. Vystoupíš před Stovkou a seznámíš je s tím, cos mi právě řekl.“

Nevěřicně na mě vytřeštil oči a čelist mu vyjeveně poklesla. „A-ale tam já přece nemám co dělat. Nepustí mě tam!“

„Ale hovno. Pojedeš tam jako jeden z mejch rádců,“ odsekl jsem. „Tady sir Riccard ti přenechá svoje místo.“

Zvedl jsem se a zatřásl hlavou, abych se aspoň trochu zbavil té otravné vody. „Do hajzlu s tímhle zkurveným počasím. Harrane! Ukažte mi můj stan. Hrabě, Riccarde, vy doprovodíte tady biskupa zpátky na jeho farnost. Nestojím o to, aby ho cestou zpátky otravoval nějaký duch nebo ghúl nebo jiná verbež, jasný?“

Kapitán Harran už čekal u sousedního ohně, aby mě odvedl k mému stanu. Byl větší než ty, které obývali jeho muži. Na zemi byly rozložené kožešiny, na kterých se válely černo-zlaté polštáře. Vstoupil jsem jako první, s Makinem hned v patách. Nezajímalo ho, že coby baron z Kennicku má nachystaný vlastní stan. Byli jsme zpátky na cestě a on se automaticky ujal role mého bodyguarda a ochránce. Shodil jsem z ramen promočený plášť, který při dopadu na zem odporně začvachtal.

„Gomst nám na dobrou noc povykládal moc pěkný pohádky,“ ušklíbl jsem se kysele, zatímco jsem se rozhlížel kolem. Vlevo u plachty stála bedna s mými soukromými věcmi a proti ní trůnila výsernice. Stříbrné olejové lampy visely přímo nad mojí postelí. Solidní kus nábytku, přitom ale stejně přenosný jako to křeslo venku. O její přepravu se staral rovný tucet vojáků.

„Pohádkám jsem nikdy nevěřil,“ pokrčil rameny Makin a hodil svůj plášť hned vedle toho mého. Pak se oklepal jako mokrá pes. „A biskupům taky ne.“

Na stolku vedle postele byla rozestavěná krásná šachová sada. Herní deska vyrobená z kostiček bílého a černého mramoru. Figurky stříbrné a bohatě zdobené rubíny a smaragdy podle toho, kterému hráči patřily.

„No kurva. Stany Gildenský stráže jsou větší než moje komnaty doma na Strašidlově,“ zasmál jsem se.

Makin naklonil hlavu na stranu. „Pohádkám jsem nikdy nevěřil,“ zopakoval.

„Ženský v Hoddu nenosej halenky,“ oznámil jsem mu a začal rozepínat řemeny, které držely můj hrudní plát na místě. Nor-

málně se o tyhle věci starají panoši, ale už jsem zjistil, že služebnictvo je jako nemoc, která z vás udělá mrzáka dřív, než se vůbec nadějete.

„Takže ty se teď zajímáš o módu, jo?“ zahuhlal Makin, zatímco usilovně zápasil se svým vlastním brněním. Pořád ještě z něj tekly proudy vody a dělaly na kožešinách stále se zvětšující jezírka.

„Ceny cínu jsou teď čtyřnásobný oproti době, kdy jsem usedl na strýcův trůn,“ pokračoval jsem.

Makin se rozesmál. „Uniklo mi něco? Máme tady snad nějakýho hosta, kterého jsem přehlídl? Protože zjevně mluvíš s někým jiným než se mnou.“

„Ten tvůj rádce, Osser Gant, pamatuješ se na něj? Ten by tomu rozuměl,“ odsekl jsem, odhodil jsem ramenní chránič na zem a dál si ho už nevšímal. Nemohl jsem si pomoci, ale pohled se mi pořád stáčil k rozestavené šachovnici. Když jsem jel do Vídeňky minule, taky mi ji takhle chystali. Každý jeden večer. Jako by člověk ani nemohl bejt vládcem, aniž by hrál tuhle stupidní hru.

„Zavedls' mě do hluboký vody, ale já v ní jaksi neumím plavat. Prostě to vybal na rovinu, Jorgu. Vždyť mě přece znáš. Jsem obyčejnej, prostej muž z lidu, a ne nějakaj učenc.“

„Obchod, lorde Makine,“ povzdechl jsem si a na zkoušku zkusil posunout jedním z pěšáků. Měl rubínové oči a sloužil černé dámě. „Obchod s Ostrovama se zastavil. Nedostáváme od nich žádněj podělanej cín. Neprodávaj nám indigový barviva, rybářský síť. Neseženeš ty jejich vymakaný sekery ani ty posraný malý ovce, co tam chovaj. Obchod stojí. Přitom z Nizozemska hlásej, že každou chvíli zahlídnout ty jejich černý lodě, jak brázděj Tichý moře. Plujou sem a tam, ale k přístavům se ani nepřiblížej.“

„Třeba je tam zase nějaká válka. Britonská šlechta se v nich doslova vyžívá,“ pokrčil nevzrušeně rameny.

„Chella mluvila o Mrtvým královi. Taky nevěřím na pohádky, ale věřím svému nepříteli, kterej si myslí, že mě má ve svý moci, a tak si pustí hubu na špacír. Mrtváci z bažin zaměstnávaj armády mýho otce víc, než by tě napadlo. Nebejt toho, už bysme si dávno šli po krku, ale nejde to. Má moc starostí s tím, aby vůbec ubránil svoje vlastní državy.“

To Makina podle všeho zaujalo. Zamyšleně přikývl. „Kennick je na tom podobně. Moji vojáci nedělaj nic jinýho, než že se snažej udržet mrtváky na uzdě. To beru. Ale fakt mi chceš tvrdit, že jich jsou celý armády? A že maj svýho vlastního krále?“

„Chella taky byla královnou tý posraný armády, co si tehdy oživila dole v Katalánijsku.“

„Ale lodě? Invaze?“

„Hele, Makine, měl by sis uvědomit, že mezi nebem a zemí je víc věcí, než by tě kdy byť jen napadlo.“ Posadil jsem se na postel a otočil herní stůl tak, aby měl před sebou bílou dámu a její armádu. „Seš na tahu.“

Makin vyhrál šest her, než mě to přestalo bavit a poslal jsem ho, aby sfoukl lampy. Pak se on se svými šesti zářezy uvelebil na studený zemi, zatímco já se svým jedním jsem skončil v luxusní, pohodlné posteli. Ještě když jsem usínal, před očima se mi pořád míhala černá a bílá pole, ze kterých na mě blýskaly rudé a zelené oči herních figur.

V noci se déšť změnil v divokou bouřku. Prozradím vám teď jedno tajemství. Cestovní stany jsou příšerně namyšlení a prolhaní chlubilové. Když přijde na věc, vždycky vám vykládají neuvěřitelně přehnané historky o tom, před jak strašným počasím vás zase jednou ochránily. Kdybych měl soudit podle toho, jak celá ta bouřka vypadala z pohodlí mojí postele, tak napršelo tolik vody, že by to vystačilo na menší potopu; a vítr byl tak silný, že lámal stromy a převracel balvany.

Kdybych spal jen pod obyčejnou plachtou zavěšenou na větvi, asi by mě tohle počasí ani nevzbudilo, ale napnutý stan duněl jako buben a třásl se, jako by měl nastat konec světa. A mně nezbylo, než jen tak ležet na zádech a zírat do temnoty, protože v tomhle se opravdu spát nedalo.

Občas je příjemné poslouchat, jak venku prší, a přitom ležet pěkně v suchu. Nechat vítr skučet a výt, a přitom být v bezpečí před jeho rozmary. Tak jsem ležel zachumlaný v teplé peřině a čekal, až znovu ucítím vůni bílého pižma, až mě zase obejmou její ruce a stáhnou mě do říše snů. Konečně se to stalo, ale dnes

to celé působilo jinak než obvykle. Celé to proběhlo nějak rychle. Uspěchaně.

„Tetičko Kateřino.“ Jsem si jistý, že právě tahle slova formovaly moje rty, zatímco já sám už dávno spal.

Ze začátku mi sesílala samé noční můry. Skoro jako by se rozhodla hrát si na moje svědomí a chtěla mě mučit hříchy z mojí minulosti. Zas a znovu umíral malý Degran mýma rukama a já se s křikem budil uprostřed noci, celý zpotený a vydešený. A smrtelně nebezpečný každému, kdo by se ke mně odvážil přiblížit. Nespočet nocí mě mučil pohled na zoufalou Sareth, kterou mi ukazovala ze všech možných i nemožných pohledů, jaké jen dokázala vymyslet. Dokonce ani Miana se mnou nedokázala vydržet a raději spala v komnatě ve východní věži.

Stala se z ní snová čarodějka, došlo mi postupně. Stejná mrcha, jako byl ten Saracén. Věděl jsem to, chápal, ale stejně jsem po ní dál toužil. Snažil jsem se ignorovat příšerné noční můry a přebít je vzpomínkou na ni samotnou. Nikdy se mi neukázala, tak jsem na ni vzpomínal tak, jak jsem ji viděl poprvé. Jak vypadala, když jsme se náhodou potkali na jedné z mnoha chodeb Vysokého hradu.

Kateřina mi ukazovala své milované – přesněji řečeno ty z nich, které jsem zabil. Sira Galena, kterého obdivovala během šťastných dnů svého dospívání ve Scorrону. Její služku Hannu jsem vídal v podobě, kdy byla ještě mladší a ne tak zatrpklá a kdy se s láskou starala o malou princeznu. Skrže sny mě Kateřina nutila, aby mi záleželo na těch, které ona milovala. Překrucovala realitu tak, jak to umí jen spící mysl, takže nepodstatné se najednou zdálo životně důležité a iluze byly opravdovější než skutečnost. A nad každou tou noční můrou zářilo stavitelské slunce z Gellethu, oslňující, vraždící. Vždycky bylo vzadu za mými zády a můj stín, neuvěřitelně ostrý a děsivý, rval životy lidí přede mnou na kusy.

Vždycky jsem ji nechal, aby mě unesla do své říše snů. Nikdy jsem se nebránil, i když jsem si byl jistý, že bych mohl. Dokonce jsem přesvědčený, že ona sama by to uvítala. Že o můj vzdor stála víc než o to mučit mě chybami z mojí minulosti, přinutit mě cítit bol ze ztrát, které kvůli mně cítila ona. Myslím si, že toužila,

abych se jí postavil, abych překonal její kouzla a rozbil její noční můry. Jenže já to nikdy neudělal. Rozhodl jsem se čelit tomu, čeho jsem se vždycky bál. Říkal jsem si, že jediným výsledkem jejího mučení bude to, že mě zbaví zbytečného sentimentu. To vše jsem si nalhával a tím jsem se utěšoval, ale pravda byla úplně jiná. Ve skutečnosti jsem toužil po doteku jejích rukou, tak ne-skutečném a přitom tak opravdovém.

Poslední dobou se ale Kateřiny sny změnily. Byly zmatenější a nejasné, skoro jako by je snila i ona. Někdy jsem ji viděl a párkrát se jí dokonce i dotkl, ale nikdy obojí najednou. Chodili jsme spolu jednou po Vysokém hradu, jindy zase po šípovském paláci, a zatímco kolem ní divoce vlály krásné šaty, zdi kolem nás chát-raly a rozpadaly se v prach. Někdy jsem dokonce cítil její vůni. Jindy se mě zase dotýkala a já při tom neviděl nic než ten starý ankratský hřbitov kousek od Římské cesty.

A tak to bylo i dnes. Uprostřed temné noci jsem zahlédl nepa-trnou jiskřičku, která mě vtáhla do sebe. Jenže dnešní sen byl jiný. Studený a naprosto jasný. Pršelo a pod nohama mi skřípaly roz-lámané kameny. Pracně jsem se drápal do strmého kopce a ze všech stran na mě divoce útočil severák, který bodal do očí a oslepoval. Tápal jsem rukama po skále a postupoval pořád dál. Všechno jsem vnímal a cítil, jako by to bylo skutečné, ale přitom jsem neměl nad ničím kontrolu. Skoro jako bych byl loutka a někdo neviditelný tahal za moje nitky.

„Co je tohle za lekci, Kateřino?“

Nikdy ke mně nemluvila. Bylo to také naše nepsané pravidlo. Já se nikdy nebránil a ona vždycky mlčela. Ze začátku byly její sny plné vzteku, pomsty a nenávisti. To se ale postupně změnilo. Jistě, pořád ještě byly tvrdé a nepřijemné, ale myslím, že začala experimentovat a zkoušet, co všechno její nové schopnosti doká-žou. Zlepšovala svou techniku stejně, jako si ji piluje zkušený šermíř. Učila se nové triky, objevovala nové možnosti. Postupně se vyrovnala Saracénovým schopnostem, a když se vrátila na hrad mého otce, dost možná nastoupila na uvolněné místo, které po tom pohanovi zůstalo. Netušil jsem, jak daleko byla připravená zajít. Rozhodila také neuvěřitelně jemné, ale ocelově pevné sítě?

Snažila se ovlivňovat Stovku tak, aby šla na ruku Olidanovi, nebo dokonce přímo jí? Nevěděl jsem to, a ani jsem po tom nepátral.

Najednou bouře ustala, jako když utne, a vítr jsem sice pořád ještě slyšel, ale mě se už ani nedotkl. Uvědomil jsem si, že jsem vstoupil do nějaké jeskyně. Šel jsem dál, dokud se nezačala rozšiřovat. Pak jsem se sklonil a na zem shodil batoh, který jsem celou dobu nesl na zádech. Jistými prsty jsem nahmatal křesadlo a troudu a o pár vteřin později už jsem v ruce držel zapálenou lucernu. I ta pocházela z mého batohu.

Byl bych sám na sebe pyšný, ale nemohl jsem. Dokázal jsem sice během pár okamžiků zapálit oheň, ale ruce, které to udělaly, nebyly moje. Ve světle lucerny byly příšerně bledé, jako by byly dlouho ponořené do vody. A prsty byly neuvěřitelně dlouhé a spíš než co jiného připomínaly bílé pavouky, kroutící se ve světle lucerny.

Vydal jsem se hlouběji do jeskyně. Teda přesněji řečeno ta osoba, v jejímž těle jsem se ocitl, se tam vydala a mě vzala s sebou. Záře lucerny toho moc neodhalila. Chtěl jsem se rozhlédnout, ale nemohl jsem. Tělo i oči ovládal můj tajemný hostitel a ten většinu času zíral přímo před sebe. Nejvíc na podlahu. Tu tvořila přírodní skála, dokonale vyhlazená stovkami tisíc nohou, které po ní v minulosti chodily. Občasný pohled do stran odhalil úžasné kamenné vodopády a nadpozemské galerie tvořené stalagmity, které rostly tak dlouho, až se spojily s visícími stalaktity.

V tu chvíli jsem pochopil, kde to jsme. Tohle byla východní výpadevová branka u mě doma, na Strašidlově. Ten tajemný cizinec, v jehož těle jsem se ocitl, vylezl v bouři po Dostižišti a teď mířil jeskyněmi dovnitř do hradu.

Neznámý se tu pohyboval se samozřejmou jistotou. To ale nebylo nic těžkého. Byly tu sice stovky zrádných odboček a temných jeskyní vedoucích bůhvíkam, ale správnou cestu šlo snadno poznat. Nohy tisíců poutníků z dávné minulosti ji dokonale vyhladily. Ten sen se zdál být naprosto přesný. Okolí se dokonale shodovalo s mými vlastními vzpomínkami. Po zádech mi přejel mráz. Po mých vlastních zádech. Mého hostitele se to nijak nedotklo. Jestli si Kateřina skutečně zakládá na přesnosti, tak během pár okamžiků bude celému tomuhle divadlu konec. Ze

tmy se vynoří dlouhá černá ruka, která se sevře kolem cizincova krku se silou, které se žádný člověk nemůže rovnat, a o okamžik později mu hlavu rozlousknou hladové trollí tesáky. Doufal jsem, že neucítím jejich dotyk, ale tak nějak jsem tušil, že opak bude pravdou. S bledým cizincem jsem, jak se zdálo, byl nucen sdílet úplně všechno. Dokonce jsem už cítil ten nakyslý pach mých podzemních strážců...

Jenže jsme šli pořád dál a žádná ruka se nás nepokusila zastavit. Kdybych ovládal náš dech, úlevně bych si oddechl, ale nebylo mi to souzeno. Na okamžik jsem uvěřil, že to, co vidím, je skutečně pravda, ale nebylo to možné. Gorgothovi trollové byli spolehlivými strážci a pečlivě hlídali všechny podzemní přístupy do Strašidlova. A nejen je.

Pak jsme se dostali do uměle vyhloubených tunelů, které spojovaly strašidlovské sklepy s přírodními jeskyněmi pod nimi. Konečně jsme se zastavili, sotva pár kroků od vstupu do hradního sklepení. Černá temnota před námi jako by pohlcovala slabé světlo naší lucerny, takže jsme skoro nic neviděli. Dlouho jsme jen tak stáli a čekali. Můj hostitel působil skoro nelidsky, protože se ani jednou nepohnul, neotřásl, nepoškrábal... nic.

Když jsme konečně vyrazili dál, pohyboval se velice rychle a cílevědomě. V naší pravicce jsem cítil rukojeť nože, ale neviděl jsem ho. Před námi ležel na stezce rozvalený troll, dlouhé nohy roztažené. Přes obličej měl přehozenou jednu z těch svých odporně dlouhých černých tlap. Klidně by mohl být mrtvý, ale když jsme se na něj pořádně zahleděli – můj bledý hostitel i já sám – bylo vidět, že se jeho hrudník pomalu zvedá a zase klesá. To monstrum spalo.

Když se o tom neznámý přesvědčil, opatrně vyrazil vpřed. Protáhl se kolem ležícího těla, opatrně překročil natažené nohy a pak se sklonil v místech, kde strop prudce klesal.

„Tohle je fakt dost trapnej sen, Kateřino,“ oznámil jsem do temnoty, aniž bych při tom pohnul rty. „Trollové byli vyšlechtěni pro boj. Samotnej pach tohodle chlapa by jich vzbudil nejmíň tucet. Tucet vrahounů, co by už dávno slintali nadšením a hnali se za náma s vyhlídkou na nadcházející hostinu.“

To už jsme ale stáli u dřevěných dveří, které vedly do mého vinného sklepa. Můj hostitel vylovil z batohu dlouhý paklíč, dokonale odpovídající starému, masivnímu zámku, který držel dveře zajištěné. Během pár chvil měl odemčeno, ale pak se ještě zarazil a promazal panty pár kapkami oleje, který si s sebou taky přinesl. Díky němu se vchod otevřel zcela tiše a nehlukně. V tu chvíli jsem konečně zahlédl i nůž, který držel připravený v ruce. Byl dlouhý a úzký, dokonalá zbraň pro vraha. Rukojeť byla vyrobená z bílé kosti.

Vylezli jsme z obřího sudu, který dokonale maskoval vchod při pohledu zevnitř z hradu. Před námi byl další sud, tentokrát pravý, a o něj se opíral jeden z mých strážných. Helma mu sklouzla ke straně, nohy měl pohodlně natažené a spokojeně si pochru-
poval. Cítil jsem, jak se moje – naše – vlastní nohy napjaly a prudce nás vymrštily vpřed. Cítil jsem dotek vojákovy kůže i to, jak se jeho blondaté vlasy otřely o naši ruku, když jsme ho popadli pod krkem. Toho muže jsem znal, ale nějak jsem si nebyl schopný vzpomenout na jeho jméno.

Pak se mi vybavilo. Byl to Rodrick, takový skrček. Když nás obléhali šípovští, tak jsem ho našel schovaného nahoře na hradní věži. Zvrátili jsme mu hlavu dozadu a chystali se ho podříznout, ale pak se můj hostitel zarazil. Ten idiot se pořád ještě neprobudil. Měl jsem sto chutí ho sám vykuchat jako prase za to, jak neschopnej kretén to je, ale když se do něj zabořil náš nůž a vjel mu přímo do srdce, stejně mě to překvapilo.

Kdyby nic, aspoň ho to konečně vzbudilo. Rodrick na nás vytřeštil oči, zalapal po dechu a pak se nám zhroutil k nohám. Pozorovali jsme ho a čekali. Jeho tělo už dávno ztuhlo, ale my jsme čekali dál. Konečně jsme vytáhli nůž z jeho hrudníku a otřeli mu ho o uniformu.

Ukázalo se, že ten bledý muž na sobě má košili s černými rukávy. Víc jsem ale nestihl postřehnout, protože pak se už jeho oči stočily k nedalekému schodišti a my k němu vyrazili. Lucernu jsme nechali položenou u Rodrickova těla.

Ukázalo se, že onen tajemný cizinec se proplétal sály a chodbami Strašidlova s naprostou jistotou. Skoro jako by sem patřil.

Hrad byl temný, jen tu a tam blikala osamělá lucerna zavěšená tu v rohu, onde zas vedle dveří. Okenice skřípaly ve větru a dešťová voda stříkala ze střech dolů na nádvoří, kde se shromažďovala do jezírek a potoků, jen aby odtekla připravenými otvory dolů do podzemí. Zdálo se, že zatímco venku zuřila bouře, moji lidé se krčili ve svých postelích a spali, nebo se o to přinejmenším snažili. Za celou dobu jsme na nikoho nenarazili. Žádný sluha nebyl na obchůzce, aby dolil olej do luceren. Žádný mloun se neplížil do hradní kuchyně. Žádná služka ani kurva se nesnažila proklouznout do kasáren, aby si tam užila trochu povyražení... A když už jsme u toho, žádný voják nebyl na hlídce.

Až když jsme došli ke dveřím, kterými se vstupovalo do vnitřní části východní věže, tak jsme konečně narazili na strážného, který neopustil svůj post. Stál tam sir Graeham. Skutečně stál, a to díky kombinované pomoci plátového brnění, halapartny a zdi, o kterou se opíral, protože ten hajzl na hlídce úplně normálně spal. Bledá ruka v černém rukávu se tiše natáhla a opatrně umístila hrot nože do malé mezery v místě, kde nákrčník volně přiléhá k hrudnímu plátu. Pak se mi ve výhledu objevila i levička, která se obratně zapřela o kostěnou rukojeť nože, připravená zatlačit na ni tak, aby tenké ostří projelo tím, co se ukrývalo pod zbrojí. Mohla tam být buď kožená podšívka, nebo kroužková košile, ale na tom teď nezáleželo. Kvalitní čepel hnaná takovouhle silou jí snadno projede a během okamžiku prořízne nešťastníkovu krční žílu.

Můj hostitel se zarazil. Možná ho napadlo to samé co mě, tedy že umírající rytíř by se mohl zhroutit na zem, což by se neobešlo bez pořádného rachotu. Stáli jsme tam a čekali a přitom jsme oba cítili odporně kyselý smrad Graehamova dechu. Pak najednou vítr hlasitě zalomcoval jakousi okenicí vysoko nad námi a my se vši silou opřeli o hlavici nože v naší ruce. Cítil jsem, jak ostří zajelo hluboko do masa a udělalo přesně to, co udělat mělo. Rytíř vytřeštil oči a zhroutil se k zemi, čímž sklouzl i z naší čepele.

Zabiják nůž znovu očistil, tentokrát do pláště oběti. Zdálo se, že je na svoje vybavení velmi opatrný.

Pak vzal klíč, který visel Graehamovi u pasu, a odemkl s ním

staré, kovem pobité dubové dveře. Ale jestli byly staré ony, schodiště za nimi bylo ještě mnohem starší. Dokumenty ve strýcově knihovně zmiňují časy, kdy celý Strašidlov tvořila jen dnešní východní věž. Osamělá hláska na skalnatém ostrohu, kolem které se usadila malá vojenská posádka. Ale dokonce i tihle muži, kteří si tu zřídili předsunutou základnu během válek s divokými kmeny Or, tu věž nepostavili. I oni ji jen obsadili. Ještě starší svitky mluví o jejím pravém původu, ale inkoust za ta léta vybledl tak, že je nečitelný, a řeč, kterou jsou napsané, dávno upadla v zapomnění.

Vrah se rychle rozhlédl a prošel pod prastarým, runami popsaným dveřním obloukem. Najednou jsem pocítil příšernou bolest. Do těla se mi zabodly trny, projely kůží i masem a pevně mě sevřely ve svém smrtícím obětí. Bylo mi jasné, že jim jen tak neuniknu. Byly odporné jako šíp se zpětnými háčky, který musíte protlačit tělem tak, aby vyjel na druhé straně. Jako pitbul, který když se do vás jednou zakousne, musíte ho zabít, abyste se ho zbavili. A i pak je potřeba mu přerezat šlachy na čelistech, a když máte opravdu smůlu, vyrazit zuby, než budete konečně volní. Stejně tak mě držely i neviditelné trny, ale já se odmítal vzdát. Bolelo to víc, než si dokážete představit, ale konečně jsem byl volný. A co víc, byl jsem volný i od svého bledého hostitele, který si ničeho nevšímal a svižně kráčel po schodech nahoru.

Konečně jsem si ho mohl prohlédnout, i když jen zezadu. Ukázalo se, že na sobě má dlouhý černý plášť, na kterém bylo cosi vyšítego bílou nití. Byl na něm vyšíty... kříž. Svátý kříž.

Vyrazil jsem za ním a prošel skrz něj, jako bych byl jen duch. Jenže to nebyl on, kdo se při našem vzájemném prolnutí zachvěl chladem, ale já. Obrátil jsem se, abych mu viděl ve světle nedaleké lampy do tváře. Zahlédl jsem ji jen na okamžik, než mnou znovu prošel, ale stačil jsem si ho prohlédnout. Jeho obličej měl stejnou podivně bledou barvu jako jeho ruce. Vlasy měl mastné a lepily se mu k temeni a duhovka jeho očí splývala s bělmem.

Na hrudníku měl vyšíty stejný kříž, jaký jsem zahlédl už na jeho zádech. To mohlo znamenat jen jediné. Byl to papežčin zabiják. Jen Vatikán byl dost hloupý nebo sebejistý na to, aby do světa vysílal vrahy nosící adresu svého zaměstnavatele všem na očích.

My ostatní jsme sice takové agenty taky občas používali, ale nemohli jsme si dovolit být s nimi nějak spojováni. Proč? Protože jsme pouzí smrtelníci, nevědomí a chybuující. Oproti tomu papežský vrah je jen prodloužením všemocné ruky hlavy církve, která je přece svatá a neomylná. A navíc – kdo by si ho dovolil trestat za to, že vykonává vůli Boží? Někomu takovému by anonymita mohla leda uškodit, zatímco veřejné přiznání jeho příslušnosti mu bylo tou nejlepší ochranou.

Ve výklenku ležel bratr Emmer a spal jako zabitý. Zabiják se u něj na chvíli zastavil a s pomocí svého nože zajistil, že se ono „jako“ změnilo v realitu. Tenhle silniční bratr na cestách vždycky jevil naprosto minimální zájem o ženy, tak mi přišlo celkem logické jmenovat ho osobním strážcem mojí královny. Nakonec se v téhle roli ale evidentně moc neosvědčil. Jeho krev tekla dolů po schodišti jako rudý vodopád.

Papežský vrah pokračoval dál po schodech, až mi zmizel z výhledu. Nikdy jsem s Kateřinou nebojoval, nikdy jsem se nesnažil uniknout z jejích iluzí. To bylo moje pravidlo, moje zásada. Ale rozhodnutí nebojovat s ní ještě neznamenal, že budu spolupracovat. Nějak se mi podařilo uvolnit se od svého hostitele a teď jsem neviděl důvod, proč bych ho měl dál následovat. Beztak mi bylo jasné, o co tu jde. Zavraždí moji královnu. Pokud se Kateřina držela plánů hradu tak, jak jsou uložené v mých vzpomínkách, tak bude Miana spát v komnatě, u jejíchž dveří končí tohle schodiště. Proč bych tam chodil? Byl bych blázen, kdybych se chtěl dívat, jak Miana umírá s podříznutým krkem. A spolu s ní i můj nenarozený syn.

Stál jsem na temném schodišti a poslouchal skučení větru.

„To jako fakt? Fakt si myslíš, že mi takhle ublížíš?“ prohlásil jsem najednou do tmy. „Vždyť jsi viděla moje vzpomínky!“ Byla to pravda. Nechal jsem ji, ať si s těmi svými nočními můrami v mojí hlavě jde, kam se jí jen zachce. Napadlo mě totiž, že když ji pustím do temných zákoutí svých vzpomínek, spíš než mně to mnohem víc ublíží jí samotné. Navíc jsem věděl, že i když ji pustím všude, některé dveře stejně neotevře. Nikdo přičetný by to neudělal.

„A víš ty co?“ zasmál jsem se najednou. „Pojďme dohrát tuhle hru až do konce, princezno. Uvidíme, jestli se ti její závěr nevzpříčí v krku.“

Vyběhl jsem po schodech jako vítr. Jednotlivé stupně jsem pod nohama vlastně vůbec necítil. Skoro jako bych mimo zabijákovo tělo ztratil všechny smysly kromě zraku. Během pár okamžiků jsem ho dohnal a předběhl, takže nahoře nad schody jsem byl dávno před ním.

Před královninými dveřmi dřepěl Marten. Meč a štít měl položené před sebou na zemi a v krví podlitých očích měl divoký pohled. Potil se a v pravičce držel dýku, kterou se divoce bodal do otevřené levé dlaně. Dýchal mělce a přerývaně a z rozřezané ruky mu kapala krev.

„Bojuj s tím,“ vykřikl jsem na něj. Já vím, já vím. Ale pohled na jeho zoufalou snahu překonat nepřírozenou ospalost a dostát své povinnosti strážného mě přiměl na chvíli zapomenout na svoje zásady.

Pak se na scéně objevil i ten zabiják. Já ho sice viděl, ale Marten ne. Zastavil se, neslyšně začíchal a pak opatrně vyhlédl zpoza rohu na trpícího vojáka. Využil jsem toho okamžiku a vrhl jsem se zpátky do něj, odhodlaný zachytit se znovu v jeho těle, omotat se mu kolem kostí. V hlavě mi vybuchla příšerná bolest, ale pak jsem zase viděl svět cizíma očima. Ucítil jsem krev. Zdálo se, že tentokrát se mnou sdílel bolest z našeho znovuspojení. Sice nevykřikl, ale kouzl se do rtu a syčivě vydechl. Zoufale jsem se modlil, aby to Marten slyšel.

Pak papežčin poskok znovu sáhl pod svůj plášť. Schoval nůž a místo něj vytáhl dvě krátké, těžké dýky vykované do tvaru kříže a uzpůsobené pro házení. Protočil je v prstech, aby si zvykl na jejich váhu, pak se bleskově odrazil, skočil před Martena a současně s tím lehce švihl zápěstím. První nůž vyrazil ke svému cíli.

Strážný reagoval prakticky okamžitě, dokonce ani ten magický spánek ho nezpomalil o víc než o jeden úder srdce. I tak ho ale letící dýka zasáhla někam do hrudníku. Slyšel jsem, jak zachřestily a popraskaly kovové kroužky jeho železné košile. S řevem vyrazil proti nám, ale to už se vrahova noha vymrštila, zasáhla ho přímo

do brady a odhodila ho na zeď. Bezvzádně se přetočil ve vzduchu, nohy mu přeletěly přes hlavu a odrazil se od kamenů a skutálel se dolů po schodech. Můj hostitel na chvíli zaváhal. Zjevně přemýšlel, jestli se nemá jít přesvědčit, zda je jeho oběť opravdu ze hry. Idiot. Po takovémhle pádu by byl zázrak, kdyby byř jen jediná kost v Martenově těle zůstala nezlomená.

Pak jsme najednou ucítili horkou vlhkost kdesi pod naším kolenem. Věrnému vojákovvi se nějak podařilo nás zasáhnout, když nás míjel, a zasaženou nohou se začala šířit pálivá bolest. To zabijáka definitivně přesvědčilo, a sykaje bolestí, vyrazil ke královniným komnatám. Pak se ale přece jen zastavil a zpod pláště vylovil hedvábný obvaz, který utáhl kolem rány.

Dveře byly zamčené a klíč od nich skončil spolu s Martenem někde dole pod schody. Muž ale znovu sáhl do skryté kapsy, vytáhl další sadu pakličů a dal se do práce. Tentokrát mu to trvalo o poznání déle, protože tenhle zámek byl stejně starý jako věž sama. Byl také mnohem složitější a komplikovanější než všechno, co uměli vyrobit současní kováři.

Když v něm konečně cvaklo, byly kameny pod našima nohama kluzké krví. K mému překvapení byla úplně obyčejná a červená. To mě trochu uklidnilo. Díky tomu jsem totiž pochopil, že ať už onu podivnou bledost kůže mého hostitele způsobilo, co chtělo, hluboko uvnitř to pořád ještě byl normální člověk.

Narovnali jsme se a já cítil jeho slabost. Ztratil už hodně krve, ale bylo v tom i něco dalšího. Vnímálem, jak se mu unaveně třesou svaly, které nebyly součástí jeho fyzického těla. Svaly, které jsem s ním nesdílel. Možná to byla magie. Možná ho vyčerpal ten podivný spánek, který zachvátil celý hrad.

Dveře se neslyšně otevřely. Než jsme do nich vstoupili, ještě jsme vzali lampu, která visela vedle nich na zdi. Vnímálem, jak vrahovo vzrušení roste, a dokonce jsem zahlédl i představy, které se mu v tu chvíli honily hlavou. Najednou mi bylo jedno, jestli tohle celé je sen nebo skutečnost. Už na tom nezáleželo. Chtěl jsem, aby ve svém poslání selhal. Ten chlap nikdy nesmí dostat moji Mianu. Nesmí zabít moje dítě, které roste v jejím břiše. K mému překvapení jsem najednou dostal strach. Já sám. Tohle

nebyl žádný sdílený vjem, žádný Kateřinin prelud. Tohle jsem byl opravdu já. Napadlo mě, jestli to náhodou není ten otcovský cit, před kterým mě varoval Coddin, že ho jednou poznám. Pokud ano, vůbec se mi to nelíbilo. Pokud tohle bylo pouto mezi rodičem a jeho dítětem, tak bylo proklatě zrádné a nebezpečné.

Na prádelníku jsem zahlédl stříbrný řetízek, který jsem dal Mianě k jejím posledním jmeninám. A na posteli, pod pomačkanými přikrývkami, jsem tušil obrys lidského těla. Mojí těhotné ženy.

„Vzbuď se.“ Jako by to mohlo nějak pomoci. Jako by se moje přání mohlo stát skutečností jen tím, že ho vyslovím. „Vzbuď se.“ Celou svojí vůlí jsem se snažil přinutit jeho rty, aby to řekly nahlas.

Najednou mi vyschlo v krku. Došlo mi, že tohle není žádný sen, ale skutečnost. Tohle se opravdu dělo. Zatímco já sám a moje tělo spalo ve stanu celé míle odsud, nad Mianou se vznášel bledý přízrak smrti a chystal se ji zavraždit.

„Kateřino!“ zařval jsem uvnitř té cizí hlavy. „Nedělej to!“

Potichu jsme přešli k posteli, druhý vrhací nůž připravený v ruce. Vrah ale pořád ještě váhal. Něco bylo špatně. Něco zadrželo jeho ruku. Pak to konečně došlo i mně. Miana byla malá, a dokonce i v pokročilém stádiu těhotenství spíš připomínala holčičku než dospělou ženu. Tvar na posteli byl ale o poznání větší, skoro jako kdyby v ní nebyla sama. Nebýt Martena hlídajícího přede dveřmi, klidně bych v tu chvíli uvěřil, že tam má společnost. Ale Marten byl na svém místě, přinejmenším ještě před chvílí tam byl, takže to nebylo možné.

Udělali jsme další krok. Zraněná noha teď byla studená a necitelná, ale zatím držela. Vrahovy rty tiše mumlaly nějaké zaklínadlo, ale zdálo se být stejně nejisté a roztřesené jako jeho zraněné tělo. Najednou se naše ruka – jeho ruka – napřáhla k hodů, ale v tu chvíli se přikrývka zachvěla a já zaslechl tiché *chooOm*. O okamžik později do nás vrazila neviditelná pěst, otočila nás kolem dokola a odhodila nás na nedalekou zeď, po které jsme se bezmocně svezli na zem. Dvě bledé ruce se zmateně přitiskly na bok, a když se zvedly, byly celé od krve. V našem těle byla proražená obří díra, kolem které visely potrhané cáry masa.

Přikrývky se zvedly a před námi se objevila Miana, skrčená přes Nůbáncovu kuši, oči vytřeštěné a planoucí vztekem.

Naše ruka malátně zajela pod plášť a nahmatala tam ten dlouhý nůž s kostěnou rukojetí, se kterým jsme pracovali po cestě sem. Pracně jsme se zvedli na nohy a svět se kolem nás zatočil, ale nějak jsme to zvládli. Všiml jsem si, že v kuši už nezůstala žádná další šipka.

Uvězněný v zabijákově těle jsem se napjal a ze všech sil se ho snažil zastavit. Visel jsem mu na nohou, nutil ho sklonit ruku se zbraní. Myslím, že tentokrát to už cítil. Pohyboval se pomalu a nejistě, ale pořád se držel mezi Mianou a dveřmi. Očima sklouzl k jejímu zakulacenému břichu, jasně viditelnému i přes noční košili.

„Stůj!“ naléhal jsem na něj celou svojí silou vůle, ale on klopýtal dál.

Zajímavé bylo, že Miana nevypadala vůbec vyděšeně. Spíš byla vzteklá, připravená zabít.

Moje ruka vyrazila vpřed a dolů a zaútočila na její žaludek. Nedokázal jsem tomu zabránit. A co hůř, věděl jsem, co bude následovat. Ocelově chladné ostří probodne dělohu a prořízne břicho. Ven se vyvalí střeva a moje královna zemře v příšerných bolestech. A s ní i naše dítě.

Naše ruka ale v poslední chvíli změnila směr, místo masa zasáhla jen postel a pokračovala někam dál a dozadu. Nebyla to ale moje zásluha. Něco – někdo – nám ji usekl v rameni. Zkroutili jsme se a padli na kolena a v tu chvíli nás do obličeje zasáhla těžká násada obří kuše. Obrátili jsme se. Za námi stál Marten a vypadal jako nějaký pohanský bůh pomsty. Od hlavy až k patě byl zalitý krví a obličej měl zkroucený do grimasy příšerné nenávisti.

Pak ale už naše hlava udeřila do podlahy a svět kolem nás zčernal. Jen z velké dálky k nám ještě dolehly jejich hlasy.

„Má paní!“

„Nic mi není, Martene.“

„Omlouvám se, paní... Zklamal jsem vás... Dostal se přese mě...“

„Jsem v pořádku, Martene... nějaká žena za mnou přišla ve snech a vzbudila mě.“

3

„Dneska jsi nějaký zamklej, Jorgu.“

Nereagoval jsem a dál žvýkal svůj chleba. Pocházel ze strašidlovských zásob a na to, že byl sotva den starý, byl už odporně okoralý.

„Pořád se zlobíš kvůli těm šachům?“ Když přišel ke mně, ucítil jsem z něj vůni hřebíčkového koření. „Říkal jsem ti přece, že je hraju už od svejch šesti let.“

Drobky ztvrdlého chleba se rozlítly na všechny strany, jak jsem ho rozmáčkl v pěsti. „Sežeň mi Riccarda, jo?“

Makin se postavil a na jediný doušek vypil svoji ranní kávu, studenou a páchnoucí břečku, kterou nám donesli strážníci. Na nic se neptal a odešel. Uměl číst v lidech a věděl, kdy je lepší raději mlčet.

O pár minut později se vrátil i s Riccardem, který měl kníry zadrobené zbytky svojí vlastní snídaně. Z bot mu na kožešiny cákalo bláto, ale nikdo si toho nevšímal.

„Pane?“ uklonil se mi prkenně. Makin ho nejspíš varoval, aby byl dneska opatrný.

„Popadni koně a tryskem se vrať zpátky na Strašidlov. Zdržíš se tam nejvejš hodinu, jasný? Promluvíš si s kancléřem Coddinem a s královnou. Jakmile to vyřídíš, tryskem nás doženeš. Pokud se ukáže, že je v noci navštívil jistej bledej chlap, přivezeš mi černou

truhlu, která je uložena v mojí pokladnici. Tu, co má na víku vykládanýho stříbrnýho orla. A spolu s ní si s sebou vezmeš ještě deset strážnejch jako doprovod. Coddin se o to postará.“

Makin překvapeně povytáhl obočí, ale nic neřekl.

Přítáhl jsem si šachovnici před sebe a nabídl si jablko z mísy na stole. Když jsem do něj kousl, rozstříkla se z něj šťáva široko daleko kolem a pocákala naleštěný mramor hracího pole. Figurky byly rozestavěné na svých místech a připravené ke hře.

Zamyšleně jsem položil ukazováček na bílou královnu a začal jsem s ní pomalu otáčet. Něco bylo špatně. Jedna možnost byla, že to byl falešný sen. Že Kateřina vymyslela lepší a ošklivější způsob, jak mě mučit. V tom případě byla Miana v bezpečí. Nebo to byla pravda, a v tom případě byla Miana taky v bezpečí.

„Chceš si zase zahrát, Jorgu?“ nadhodil Makin. Zvenku bylo slyšet, jak rytíři začínají balit náš noční tábor.

„Ne.“ Pustil jsem královnu, ta spadla a shodila dva pěšáky. „S hrami jsem už skončil.“

4

O PĚT LET DŘÍVE

Když mi bylo čtrnáct, zmocnil jsem se Strašidlova a nechal jsem se korunovat králem Vysočiny. Ten kovový kroužek jsem nosil celé tři měsíce, než jsem znovu vyrazil na cesty. Putoval jsem na sever k Heimovým puklinám a na jih na Koňácké pobřeží. Patnáctiny jsem oslavil na hradu Morrow pod ochranou hraběte Hansy, mého děda. Přijel jsem tam za vidinou jeho těžké jízdy a možností získat si silného spojence v jižních zemích, ale zůstal jsem tam kvůli tajemství, které jsem odhalil v zapomenutém sklepení dole pod hradem. Nacházelo se tam totiž místo, kde do naší reality pronikla dávno ztracená a zapomenutá minulost.

„Před pikolou, za pikolou nikdo nesmí stát,“ oznámil jsem ztichlému sklepení a zaťukal jílcem dýky na prastarý stroj.

Nic se ale nedělo, jen tři koule věčného světla tiše bzučely a chrastily nahoře pod stropem.

„No tak už vylez, ty bručouně. Proslavil ses tím, že se snažíš vyděsit každého jednoho návštěvníka, co sem přijde, tak proč se přede mnou takhle schováváš?“

Znovu jsem zaťukal na trubku. To byla dobrá otázka. Proč by se přede mnou Fexler Brews sakra schovával?

„Myslel jsem, že mě máš rád,“ ušklíbl jsem se a zatočil stavi-

telským Prstenem vidění na dlani. Dal mi ho právě Fexler, a ani jsem ho nemusel moc přesvědčovat. Přitom to byla ta nejceněnější věc, jakou jsem za celý svůj život viděl.

„Má to snad bejt nějaká kouška nebo tak něco?“ ptal jsem se dál prázdné místnosti. „Chceš snad ode mě něco?“

Co by ode mě asi tak mohl chtít duch jednoho z dávných Stavitelů? Co by mohl chtít a nedokázal si to vzít nebo vytvořit vlastními silami? A proč mě o to prostě nepožádá? Pokud něco chci, tak si o to snad normálně řeknu, ne?

„Takže něco chceš.“

Jedna ze světelných koulí zablikala a zhasla.

Něco ode mě chce, ale nemůže mě o to požádat.

Zvedl jsem prsten k oku a podíval se skrz něj. Před sebou jsem viděl náš svět – celý svět, jak vypadá z neskutečné výšky. Modrý diamant visící uprostřed černé prázdnoty plné hvězd.

Chce, abych něco viděl.

Už už jsem se chystal prsten znechuceně vypnout, když mě najednou zaujal nepatrný záblesk. Uprostřed vši té modři blikala nepatrná červená tečka. Rychle jsem si kruh přitiskl zpátky k oku. „Tak kdepak jseš?“ zeptal jsem se a dotkl se ovládání, takže jsem se najednou neskutečnou rychlostí propadl o tisíce mil níž.

A tak jsem si postupně posouval a přibližoval výhled a pátral po své oběti, po té červené tečce, pořád blíž a blíž, až jsem se dostal tak nízko nad zem, jak to jen bylo možné. Ukázalo se, že blikající světlo označuje holý kopec kdesi uprostřed pustého pohoří západně od Koňáckého pobřeží.

„Chceš po mně, abych tam šel?“ zeptal jsem se.

Nic. Ticho. Pak ale další světelná koule zablikala a zhasla.

Chvilí jsem ještě stál v mdlém světle poslední lampy, pak jsem jen pokrčil rameny a vydal se po schodišti zpátky nahoru.

Můj dědeček měl všechny mapy shromážděné v jediné místnosti na vrcholku věže, ze které byl nádherný výhled na moře. Byly tam uložené v dobře naolejovaných a pečlivě zapečetěných kožených tubusech. Když zrovna nehrozí bouřka a okenice jsou

otevřené, proudí tam světlo sedmi úzkými okny rozmístěnými po celém obvodu místnosti. Celou kartotéku spravuje k tomu ustavený písař, Redmon, který tu je každý den od úsvitu do soumraku. Pokud k tomu máte patřičné oprávnění, vydá vám mapu, kterou potřebujete, a jakmile s ní skončíte, vrátí ji zpátky do pouzdra a to znovu pečlivě zapečetí.

Když mi vítr už snad podvacáté vyrval mapu z ruky a odnesl ji napříč místností, zaklel jsem a obrátil se k místnímu správci. „Fakt vás nikdy nenapadlo požádat hraběte o nějakou jinou místnost?“ Byl jsem tam už něco přes hodinu, kterou jsem z větší části strávil pronásledováním poletujících dokumentů. Měl jsem toho plné zuby a nejradši bych někoho zavraždil nebo tak něco, aby se mi aspoň trochu ulevilo. Jak to sakra dokázal Redmon celá ta léta práce tady nahoře vydržet, to jsem opravdu nebyl s to pochopit. Znovu jsem zaklel a přibouchl na mapu čtyři těžítka, zpod kterých mi ji vítr před chvilkou vyrval.

„Kvalitní ventilace je nezbytná, pokud má pergamen vydržet co nejdélnější dobu nepoškozený,“ pokrčil písař rameny. Ani nezvedl oči a dál něco psal husím brkem. Myslím, že se mě bál. Podle mě si myslel, že bych třeba ve vzteku mohl něco udělat mapám, o které tu pečoval. Hlupák. Kdyby mě znal líp, bál by se spíš o svůj vlastní život než o nějaké bezcenné cáry papíru. Byl to hubený čahoun a jsem si jistý, že by akorát prošel jedním z těch úzkých oken.

Podářilo se mi najít ten kopec, který mi stavitelský prsten ukázal, a teď jsem měl před sebou mapu oblasti, kde se nacházel. Na chvíli mě napadlo, jestli tam někde skutečně září to červené světlo, které mě k němu přivedlo, ale pak jsem tu myšlenku zavrhl. Musela to být nějaká značka, kterou pro mě do Prstenu umístil Fexlerův duch, protože bez ohledu na to, jak jsem si výhled přiblížil nebo oddálil, byla červená tečka pořád stejně velká a jasná.

„Co mají vlastně znamenat tady tyhle značky?“ zeptal jsem se a bodl prstem do podezřelého symbolu, kterými byla celá ta oblast označená. Měl jsem takové neblahé tušení, že vím, co se dozvím. Už jsem podobné značky kdysi viděl. Ještě doma, na

Vysokém hradě, v kartotéce mého otce. Byly jimi označené oblasti známé jako Stín smrti, Temnota východu a Kanova jizva. Tušil jsem, co se dozvím, ale chtěl jsem mít jistotu. Kdo ví, třeba ta značka tady na jihu mohla znamenat něco úplně jiného.

Redmon se mi naklonil přes rameno a zamrkal. „To je Zaslíbená země, pane.“

„Zaslíbená?“ podivil jsem se.

„Ozářená země. Nic pro poutníky.“

Tak, a tady to máte. Ten symbol tady v Morrow zjevně znamenal přesně to samé, co nahoře v Ankratu. Označoval místa poničená během stavitelské války. Místa nasycená nepředstavitelnými jedy, nebo zasažená během Dne tisíce sluncí.

„Zaslíbená čemu?“ nadhodil jsem.

„Jde o slib vznešeného Čena, samozřejmě,“ podíval se na mě knihovník překvapeně. Když jsem zavrtěl hlavou, povzdechl si. „Až záře pohasne a poločas rozpadu bude u konce, přijme tato země zpět lidi a bude přetékat mlékem a strdím.“ Pokrčil rameny, znovu si připnul zvětšovací sklo před oči a vrátil se zpátky ke svojí práci, od které jsem ho vyrušil.

Sroloval jsem mapu, dal si ji pod paži a obrátil se k odchodu. „Tohle si vezmu. Musím to ukázat Robertovi.“

Redmon se za mnou díval s výrazem, jako bych mu odvedl jediného syna, aby mi dělal cvičný terč při tréninku střelby z luku. „Dám na ni pozor, slibuju,“ zželelo se mi ho přece jen trochu.

Strýce jsem našel ve stájích. Ne že by mě to nějak překvapilo. Trávil tu víc času než kde jinde, a co jsem poznal jeho ženu, naprosto jsem ho chápal. Měla na koně alergii a v jejich přítomnosti vždycky začala kýchat takovým způsobem, že člověk až čekal, kdy jí vyletí oči z důlků. A tak se stalo, že právě mezi koňmi našel Robert svoje útočiště. Staral se o ně, probíral s vrchním štolbou jejich rodové linie a vybírali nejlepší kombinace hřebců a klisen pro chov. Na hradě měli celkem třicet koní, jednoho krásnějšího než druhého, a jezdit na nich směli jen ti nejlepší jezdci z celé morrowské armády. Ti si tu žili v pohodlí a luxusu, o jakém se řadovým vojákům z hradní a hradební

stráže mohlo jen zdát. Na tom ale nebylo nic zvláštního, protože to byli samí šlechtici.

„Hele, co víš o Iberiku?“ volal jsem už zdálky, když jsem k němu kličkoval mezi ustájenými hřebci.

„Dobré odpoledne, Jorgu, taky tě rád vidím,“ zavrtěl hlavou a popleskal po šíji krásného černého koně, který se k němu přátelsky tiskl.

„Musím se tam dostat.“

Znovu zavrtěl hlavou, tentokrát ale smutně. „Iberiko je mrtvá země. Prý zaslíbená, ale ten čas zjevně ještě nenastal. Tam nechceš jet, věř mi.“

„To máš naprostou pravdu. Nechci tam jezdit. Nechci, ale *musím*. Takže co mi o tom místě můžeš říct?“

Hřebec zafrkal a pohodil hlavou, jako by se Robertův neklid přenesl i na něj.

„Můžu ti říct, že každý, kdo se vydá do Zaslíbený země, tam onemocní a umře. U některých to trvá roky, než je ta nemoc dostane, jiní vydrží sotva pár týdnů, ale nakonec zemřou všichni. A není to nic pěkného. Vypadají jim vlasy i zuby, začnou zvracet krev a tak podobně.“

„Jasný, chápu. Takže budu muset bejt rychlej,“ přikývl jsem.

„V Iberský vrchovině jsou místa, kam když vstoupíš, maso ti během pár chvil odpadne od kostí. Nejsou nijak označený, nedočkáš se žádnýho varování, nic. Prostě tam vstoupíš, a konec,“ zamračil se strýc, odstrčil od sebe koně a obrátil se čelem ke mně. „Když už v těch kopcích něco roste, je to pokroucené a zvrácené. Když už tam něco žije, je to nepřírozené. Ať už tam potřebuješ jet, z jakýho chceš důvodu, za to riziko to určitě nestojí.“

„Máš pravdu,“ přikývl jsem. Opravdu ji měl. Bohužel náš svět nebyl tak jednoduchý, aby ho dokázala definovat jediná pravda. Zamrkal jsem a zpoza zavřených víček na mě výsměšně zablikala Fexlerova červená tečka. „Je mi jasný, že máš naprostou pravdu, jenže já bohužel nepatřím k těm, který se říděj zdravým rozumem, strýčku. Jsem průzkumník. Možná to taky znáš, takovej ten neodbytnej pocit, že někam musíš jet. Že to místo musíš vidět na vlastní oči.“

Zamyšleně se poškrábal na bradě a na okamžik jeho ustaraný výraz prozářil uličnický úsměv. „Co třeba prozkoumat něco jiného, to by nešlo?“

„Riskovat se má, dokud je člověk ještě mladej, ne? Navíc lepší teď, než až ta malá holka, cos mi našel, vyroste a bude trvat na tom, že jí mám zajistit život v pohodlí a blahobytu, řekl bych. Když se něco posere, aspoň budeš mít dost času najít jí nového ženicha.“

„Tohle nemá s Mianou nic společného, Jorgu. To, co se chystáš udělat, je do nebe volající hloupost. Kdybych byl jen na okamžik věřil, že to pomůže, zakázal bych ti tam jet a poslal bych svoje vojáky, aby na tebe dohlídli a případně ti zabránili v odjezdu.“

Přikývl jsem, uklonil se a obrátil se k odchodu. Na půli cesty ven ze stájí jsem ještě zavolal přes rameno. „Vezmu si s sebou nějakou mulu, jo? Nemá smysl riskovat tam život krásného plnokrevníka.“

„Tak na tom se shodneme,“ zasmál se. „Ale stejně ji nenech pít žádnou vodu, na kterou tam narazíte, jasný?“

Vykročil jsem z přitímní do záře odpoledního slunce. Na tváři mě chladil slaný vzduch vanoucí od moře, ale i tak bylo pekelně vedro.

Obrátil jsem se a vyrazil ke svým pokojům, když ke mně ze stájí ještě jednou dolehl Robertův hlas. „A napřed se zastav u Carrodskejch pramenů!“

„Qalasaki a Ibn Fayed.“ Ta jména zněla exoticky.

„Muž vládnoucí mocí a mocný muž.“ Můj dědeček odpočíval v křesle, ve kterém sedávaly celé generace morrowských hrabat.

Ve zdi bylo okno ze stavitelského skla, mnohem pevnějšího než kamenné zdi kolem něj. Bylo dobře tři metry široké a nabízelo nádherný výhled na Středové moře. A za ním, za Pirátskými ostrovy a přitom ne dál než město Krat, ležel Řím.

Hluboko pod námi se vlny rozbíjely o rozeklané útesy skal. Jejich pleskání k nám nedolehlo, ale tu a tam zasáhla okno sprška slané vody. Však také dvakrát denně museli sloužící na lanech spustit stájníka, aby sklo pečlivě umyl. Nic nesmělo kazit dědečkův výhled na moře.

Dvůr kalifa Ibn Fayedada možná sídlil uprostřed pouště, ale jeho lodě pluly do celého světa. A on i jeho Maurové si zase jednou dělali nárok na tuhle zemi, o kterou spolu už před tisíciletími bojovali křesťané a muslimové. Fayedův matemagik, Qalasadi, touhle dobou už nejspíš stál opět po kalifově boku a snažil se spočítat, kdy a jak vést příští útok a jaké budou jeho šance na úspěch.

„Čtyři lodě,“ prohlásil stařec.

Já viděl jenom tři. Obchodní plachetníci, z jejichž červeně natřeného trupu právě vykládali zboží na břeh, a pak dvě rybářské bárky, pohupující se o něco dál na moři.

Dědeček se všiml, že se mračím. „Tamhle, až na horizontu,“ ukázal. Hlas měl navzdory svému věku pořád jasný.

A skutečně. Zahlédl jsem záblesk bílé. Plula tam nějaká loď, a velká. Že by válečný koráb? Nebo se snad nějaký pirátský škuner vracel z lovu domů, na ostrovy? Nebo to byla dokonce jedna z těch plochých veslic z Egypta, až po okraj naložená bájnými poklady?

Došel jsem až těsně ke sklu a opřel se o jeho chladivý povrch. Před kolika staletími ho asi někdo z dávných vládců Morrow našel? A v jakých ruinách ho vyhrabal? Vsadil bych se, že Redmon by v té svojí věži určitě našel svitek, který obsahoval odpovědi na tyhle otázky.

„Nenechám je naživu,“ zamračil jsem se. Kalif pro mě neznamenal nic, ale Qalasadi mi ležel v žaludku.

Dědeček se hlasitě rozesmál. „Máš snad v plánu uštvat a zavraždit každého člověka, který ti kdy nějak ublížil, Jorgu? Bez ohledu na to, jak daleko žije nebo jak daleko před tebou uteče? Nezlob se, ale to mi nepřijde jako dobrý nápad. Kdybys to chtěl opravdu udělat, promarnil bys život nekonečnou štvanicí.“

„Plánovali tě otrávit. Umřel bys v příšerných bolestech,“ nedal jsem se. „A s tebou i tvoje žena a tvůj syn.“

„A tebe by za to popravili,“ zívł, až mu zapraskalo v čelisti.

„Jed je zbraň ubožáků,“ naléhal jsem dál. Teda ne že bych ho sám nepoužil, tehdy v Gellethu, ale co? To jsem byl přece já. A to je něco úplně jiného.

„Nehrajeme tady čistou hru,“ přikývl stařec a pozorně se na mě zadíval těma svýma očima, které se tolik podobaly těm matčiným.

Možná mi ve skutečnosti nevadil ani ten jed ani to, že všechnu vinu chtěli svést na mě – a vsadím se, že tahle část plánu nevezšla z hlavy Ibn Fayeda. Šlo o něco jiného. Pořád jsem měl před očima Qalasakiho, jak jsme se jedinkrát setkali dole na nádvoří. Jeho hodnocení, výpočty, pravděpodobnosti. A v tom byl ten problém. Z jeho strany v tom nebylo nic osobního, byl to čistý kalkul. Zredukoval mě na pouhé číslo, na bezejmennou proměnnou ve svých rovnicích. Fexlerův duch byl úplně stejný – živý člověk zredukován na řadu čísel. Přiznávám, že ta představa se mi ani trochu nelíbila.

„Napadli moji rodinu,“ pokrčil jsem rameny. „Svoje království jsem získal hlavně díky tomu, že něco takového nikdy nenechávám bez patřičný odezvy.“

Upřeně mě pozoroval. Moc toho ze mě vidět nemohl, protože slunce bylo za mými zády. Z jeho pohledu jsem byl jen temný stín uprostřed záplavy světla. ‚Jaké výpočty asi právě dělá ta šedivá hlava se zlatou korunou?‘ napadlo mě. Protože tohle děláme všichni. Počítáme a kalkulujeme, i když ne tak neosobně a chladnokrevně jako matmagici. Jak mě asi vidí? Co pro něj znamenám, já, potomek jeho milované dcery a nenáviděného Ankrata? Ještě před měsícem jsem pro něj nebyl nic než bezvýznamné jméno. Nikdy před tím mě neviděl, neměl na mě žádné pěkné vzpomínky, které by nějak obrousily proklatě ostré hrany zabijáka, který se před ním najednou objevil. Zabijáka, který pocházel z jeho vlastní krve.

„A jak toho chceš dosáhnout? Země kalifa Libského není jako ta naše. Byl bys jediný běloch tam, kde běloši nežijí. Byl bys cizinec v cizí zemi. Nemohl by ses skrýt ani uprchnout. Sledovali by každý tvůj pohyb od první chvíle, kdy by se tvoje noha dotkla afrikánské pevniny. Nenajdeš tam žádné přátele, jen písek, nemoci a smrt. Přiznávám, že smrt Qalasakiho a Ibn Fayeda by mě potěšila. Kalif si ji zaslouží za to, že se mě pokusil napadnout přímo v mém domě, a ten matmagik za zradu, které

se na mně dopustil. Jenže to není tak snadné. Kdyby se o to mohl postarat najatý vrah, nebo dokonce bílý vrah, už dávno bych tam nějakého poslal. Ne kvůli maurským nájezdům – jsem čestný muž a na útok jsem zvyklý odpovídat útokem – ale na oplátku za vrahy, které na mě posílá on sám.“

Každý, kdo hraje tuhle hru moci a ambicí, může snít o tom, že narazí na soupeře, jako byl starý hrabě z Morrow. Na muže dbalého cti. Na jednu stranu jsem v tu chvíli svého dědečka litoval, ale na stranu druhou mě hrálo u srdce vědomí, že ve vši té zkaženosti a prohnitosti se najde někdo jako on.

„Máte pravdu, hrabě Hanso,“ uklonil jsem se mu vážně. „Snadné to určitě nebude. Možná si počkám, až to bude snazší... rozhodně se ještě musím mnohé naučit a pochopit.“

Bylo zřejmé, že přesně v tu chvíli dospěl k rozhodnutí. Bylo mu to vidět na tváři, jak náhle ztvrdla a nabrala odhodlaný výraz. Jako hráč pokeru by se rozhodně neuživil.

„Nech účtování s Ibn Fayedem a jeho poskoky na mně, Jorgu. Zaútočili na moji zemi, na můj hrad, na moji rodinu i na mě samotnýho. Jen já mám právo se jim za to pomstít, a přesně to taky udělám.“

Bylo jasné, že zvážil všechna pro a proti a dospěl ke konečnému rozhodnutí. Na jednu miskou vah položil šanci na zničení nenáviděného nepřítele, na druhou mě – a já převážil. Teď šlo o to, proč. Přestal snad ve mně vidět „neznámého příbuzného“ a „parchanta toho prokletého Olidana“ a stal jsem se v jeho očích „synem jeho milované Rowany“? Nebo snad považoval moje šance na úspěch za tak mizivé, že mu nestály ani za život jednoho pravivého Ankrata? Na tuhle otázku jsem bohužel odpověď neznal.

„V tom případě na ně zapomenu,“ uklonil jsem se znovu. Lhát je tak snadné.

A najednou jsem se rozhodl, čemu budu věřit. Věděl jsem, jak se věci mají. Zakázal mi to, protože ve mně chce vidět Rowanina syna.

Zásobil jsem se víc než dobře. Mula nesla slušný náklad jak vody, tak i sušeného masa. Ovoce si natrhám cestou. To je výho-

da letního cestování po Koňáckém pobřeží. Na jednu stranu je tu sice vedro jak v peci, ale stačí vám doslova jen natáhnout ruku a utrhnout si tu jablka, meruňky nebo švestky, jinde zase najdete třeba pomeranče nebo hrušky. Sbalil jsem si i stan, protože jestli je tu ve vnitrozemí něčeho nedostatek, tak stínu, a bez chladivého mořského větru je to opravdu peklo. Dozvěděl jsem se, že Maurové opakovaně dobyli a ztratili většinu jižních království – Kadiz, Kordóbu, a dokonce i Aramis. Prý se tam cítili skoro jako doma, v pouštním Afrikánsku.

„Tak pán jede do Iberika, jo?“

Utáhl jsem sedlový popruh a teprve pak jsem zvedl pohled.

„Papá!“ Křenil jsem se od ucha k uchu, zatímco on se nespojeně ošil. Tu přezdvíku jsem mu vymyslel hned první den, co jsem dorazil do Morrow. Přišel jsem sem inkognito, samozřejmě. Tenhle voják tehdy stál na stráži u brány a udělal všechno pro to, aby mě od vstupu do hradu odradil.

„Dělám si takhle svoji práci a najednou, co se nestane. Přišel ke mně sám hrabě Hansa. ‚Greysone,‘ povídá mi. Víme, on si zakládá na tom, že nás všechny zná jménem, ale to jsem odbočil. ‚Greysone,‘ povídá mi a přitom mě ještě obejmě kolem ramen. ‚Mladý král Jorg jede na výlet a já bych tě rád požádal, abys mu dělal doprovod,‘ povídá. ‚Vybral jsem tě jako dobrovolníka,‘ povídá. Jo, přesně tak to řekl. Že jsem dobrovolník.“

„Papá, nenapadá mě nikdo, koho bych měl po svém boku raději než tebe. Vážně.“ Sehnul jsem se a začal kontrolovat kopyta svojí muly. Vypadala jako solidní zvíře, pomalé, ale silné. Podkoní tvrdil, že je jí už přes čtyřicet let a že je tak moudrá, jako je stará. To se mi líbilo. Mít v partě aspoň jednoho starocha se vždycky vyplatí.

„To mám za to, že jsem vás přinutil napít se z toho koňskýho žlabu, že jo?“ povzdechl si Papá. Měl v sobě něco trpkého, co mi připomínalo bratra Čáru.

Mávl jsem přezíravě rukou. „Možná trošičku,“ připustil jsem. Popravdě jsem neměl nejmenší tušení, že s sebou dostanu nějaký doprovod. Takže vina za jeho výběr opravdu nepadala na moji hlavu. „Ale vsadím se, že odsud rád vypadneš,“ usmál jsem

se na něj povzbudivě. „Ani Iberská vrchovina nemůže bejt horší než denní hlídka dole u brány, co?“

Odplivl si, čímž jen podtrhl svoji podobnost s Čárou. „Náhodou, já jsem poctivej strážnej, a ne nějaká podělaná palácová slečinka, mladej pane,“ vytahoval se. Jeho do tmava opálená tvář toho byla jasným důkazem. Vojáci, kteří hlídali uvnitř paláce, byli o poznání světlejší.

Vzal jsem svoji mulu za ohlávku a vyrazil k bráně. Papá se smutně šoural za mnou. Ukázalo se, že jeho vlastní kůň na něj čeká venku, uvázaný ve stínu olivovníku. Naložený byl, jako bychom se chystali překročit Aupy.

Papá se sice tvářil neochotně, ale ukázalo se, že pokud jde o lenost, tak mojí mule nesahá ani po kotníky. Přestalo ji to bavit dřív, než jsme vůbec došli k jeho koni. Nakonec jsem na ni musel vzít klacek. Taky jsem jí dal přiléhavé jméno – Kráva. Nakonec sice šla, kam jsem ji vedl, ale celou dobu dávala jasně najevo, že to dělá jen z donucení. Takže z nás dvou byla asi přece jen ta chytřejší.

5

O PĚT LET DŘÍVE

Stejně jako Strašidlov, i hrad Morrow stojí daleko od hlavního město království. Oba hrady jsou vybudované především tak, aby dokázaly ochránit svoje obyvatele.

Ve Válce sta je dobývání nových zemí zásadně otázkou peněz. Každý chce, aby jeho případné nové državy byly bohaté a aby v nich žilo hodně daňových poplatníků. A rekrutů. Většina dobyvačných útoků se vede tak, aby odstranily vládce a jeho království při nich utrpělo co nejmenší úhony. Vyhlazovací války, při nichž hoří města i vesnice a vojáci umírají po tisících, jsou o poznání vzácnější a dochází k nim většinou jen v případech, kdy jsou obě strany vyrovnané a zoufale se snaží vytvořit si příznivou situaci, která by jim umožnila bezpečně oblehnout sokův sídelní hrad.

Město Albasít leží na úrodné rovině asi padesát mil od hradu Morrow směrem do vnitrozemí. Protéká jím řeka Juka, která se stará i o vláhu pro rozsáhlé zemědělské oblasti na předměstích.

S Papá nám trvalo tři dny, než jsme tam došli. Částečně za to mohl fakt, že první den jsme vyrazili až skoro navečer, a pak nás taky dost zdržela nekonečná vyjednávání, která vedl můj klacek s Krávou ohledně dalšího směru cesty. K Albasítu jsme dorazili po Pobřežní cestě, která posledních pár mil vede po břehu řeky a je lemovaná nekonečnými sady a vinicemi. Když

jsme pak odbočili směrem k městským branám, obklopila nás pole plná rajčat, paprik, fazolí, cibule, zelí a brambor. Přisahám, že tu bylo tolik jídla, že by to nasýtilo celý známý svět.

Zdi a věže Albasítu před námi oslnivě zářily pod horkým jižním sluncem.

„Vedle tohodle vypadá Hodd jako menší chlívěk,“ povzdechl jsem si.

„Co že to?“ zajímal se Papá.

„Ale, Hodd. To je hlavní město Renarský vysočiny,“ pokrčil jsem rameny. „Naše jediný město. Vlastně je to jen taková větší vesnice, ale my tomu stejně říkáme město.“

„Co je to Renarská vysočina?“

„Tak teď se mě jen snažíš naštvat, doufám,“ zasmál jsem se, i když popravdě jsem si to nemyslel. Zmateně zamrkal a tázavě se na mě podíval.

„Jo ahá, vy myslíte *tamten* Hodd! No jasně, moc se vmlouvám, mladej pane,“ prohlásil nepřesvědčivě. Papá měl tendenci zapomínat, že jsem králem své vlastní země. Když jsem mu to tu a tam připomněl, vždycky ho to hrozně překvapilo. „Jasně, že znám Hodd, však kdo by ho neznal, že jo?“

Stráže u městských bran nás nechaly projít bez jediné otázky. Teď byla řada na mně, abych se zastyděl. I já měl tendenci zapomínat. V mém případě pro změnu na to, že Papá je ve skutečnosti Greyson Bezzemek. Veterán královské stráže hráběte Hansy.

Ukázalo se, že vedle Albasítu vypadá trapně nejen Hodd, ale dokonce i přístavní Krat. Město po celé generace spravovali Maurové a bylo to na něm vidět. Třeba dědečkova jízda sídlila v nádherném, vzdušném paláci, z jehož štíhlých minaretů bylo možné obdivovat bohatou a úrodnou zemi kolem.

Neodolal jsem a zaplatil pár drobných za to, abych se mohl vyšplhat na Fayedovu věž, veřejnou budovu uprostřed hlavního náměstí. Papá se rozhodl na mě počkat dole. Pohodlně se usadil ve stínu a dával pozor na svého koně a moji Krávu.

Dokonce i vysoko nad rozpáleným náměstím bylo horko jako v peci a příjemný větřík, který tady nahoře foukal, stál za mno-

hem víc, než co jsem zaplatil. Dospěl jsem k závěru, že nebytí Juky, byla by tady namísto úrodné země jen vyprahlá poušť. Směrem k severu ale zeleň postupně ustupovala vyprahlé hnědi. Země se tam postupně zvedala a plynule přecházela z roviny v podhůří Iberika. I z téhle dálky vypadaly jeho kopce bezútešně a nemocně. Dokonce i vzduch nad nimi měl nezdravě žlutou barvu.

Naklonil jsem se přes zábradlí a podíval se na Papá, jak sedí dole pod věží. Všude kolem bylo rušné město, jehož ulice lemovaly vzdušné bílé domy. Směrem na západ byla sídla větší a bohatší, zatímco na východě byly chudší čtvrti. Poddaní mého dědečka tu žili v míru a pokoji a věnovali se svým všedním záležitostem. Šlechtici kuli pikle, obchodníci smlouvali, kováři, koželuhové a řezníci dřeli do úmoru. Kurvy ležely, jeptišky klečely a pradleny se cákaly na břehu řeky, zatímco vojáci kousek od nich cvičili své koně. Ze všech stran na mě dýchal život.

Proč bych měl opustit takovéhle místo? Proč mám pokoušet dávné kletby a riskovat smrt ne nepodobnou té, kterou jsem přivodil obyvatelům Gellethu? To přece nedávalo smysl. Jenže i přesto jsem věděl, že to udělám. Ne proto, abych zaplnil tu prázdnotu ve svém nitru, ani kvůli temnému tajemství, které se ukrývalo v měděné skříňce s trnovým vzorem. Dokonce tam nepůjdu ani kvůli slibům prastaré magie a moci, kterou by mi mohla její kouzla propůjčit. Půjdu do Iberika, protože můžu. Půjdu tam, protože chci vědět, co se ukrývá pod povrchem tohoto světa. Chci vidět víc, než co mi může nabídnout výhled z nějaké věže, nebo dokonce i z Prstenu vidění.

Možná jsem prostě chtěl vědět, co vlastně chci. Možná právě o tom je dospívání.

Pomalu jsem sestoupil z věže, ztracený v myšlenkách. Když jsem byl dole, mávl jsem na Papá a nařídil mu, ať nás odvede do místodržitelského paláce.

„Tam ale asi nebudou stát o něco–“ Zamrkal a podíval se na mě, jak si připínám naleštěný pancíř. „Aha,“ přikývl. Zase zapomněl, že jsem králem svojí vlastní země. Možná vzdálené a pro něj zcela neznámé, ale stejně král.

O kousek dál jsme minuli katedrálu. Nejkrásnější, jakou jsem kdy viděl, to přiznávám. Sochy stovek svatých mě pozorovaly ze svých výklenků a ochozů a já cítil jejich chladný nesouhlas. Před vchodem se tísnil dav lidí, kteří mířili dovnitř. Mám jisté podezření, že spíš než náboženské rozjímání a spásu svých duší tam hledali chladivý stín, ale bylo mi to jedno. Prodrali jsme se mezi nimi, i když tu a tam bylo potřeba někoho přesvědčit poněkud důrazněji, že nám má uhnout z cesty. Většina lidí neochotných uhnout byli kněží a mniši. Ne že by mi přesvědčování zrovna takových nějak vadilo.

Než jsme dorazili k branám paláce, potil jsem se jako prase. Měl jsem sto chutí ze sebe všechno strhat, naložit to na Krávu a přijít tam jen v kalhotách, ale tak nějak jsem měl pocit, že bych pak neudělal moc příznivý první dojem, tak jsem se překonal a vydržel to. Stráže nás bez problémů pustily dovnitř. O chvíli později přiběhl jakýsi pacholek, aby se nám postaral o zvířata, zatímco služebnictvo nás usadilo do sametem vykládaných podušek a jakýsi lokaj zabalený v neskutečném množství krajk a hedvábí odběhl, aby náš příchod oznámil místodržícímu.

O chvíli později se vrátil a pár záchvaty afektovaného kašle mě upozornil, že bych možná měl odložit krásně zdobenou ornamentální vázu, kterou jsem si prohlížel, a raději ho následovat. Problém je, že když se nudím, bývám občas příšerně zlomyslný. Naschvál jsem ten krám upustil a chytil ho až pár centimetrů nad zemí. To se mi bohužel stává, když na mě někdo kašle, byť ve vsí slušnosti. Nenuceně jsem se usmál, vrazil tu vázu Papá do náručí a kývl na pobledlého sluhu, že můžeme vyrazit.

Prošli jsme krátkou chodbou a ocitli se v přijímacím pokoji. Jeho zdi byly pokryté neuvěřitelně složitými ornamentálními vzory vyvedenými v modrých, černých a bílých barvách. Vsadím se, že Qalasadimu by se tady líbilo. Dokonce i zkušený matematik by měl co dělat, aby rozluštil všechna tajemství, která v sobě tyhle malby ukrývaly. Úzká, vysoká okna dovnitř pouštěla čerstvý vzduch zvenku, ale přesto tu bylo příjemně chladno.

Lokaj třikrát udeřil do země hůlkou, kterou s sebou zjevně

nosil jen a pouze kvůli tomuhle úkolu. Po krátké pauze na mě kývl, že můžeme vstoupit.

Přiznávám, že ta další místnost mi vyrazila dech. Někdo tu měl neuvěřitelný smysl pro detail, ale nějakým zázrakem ji dokázal udržet jednoduchou a nepřeplácanou. Byla prostá, a přitom krásná, úplně jiná než všechno, co jsem znal z gotických síní mojí domoviny nebo z tupých krychlí, které si tak oblíbili Stavitelé. Místodržící seděl na opačném konci sálu v elegantním ebenovém křesle s vysokou opěrkou. Kromě něj tu už byli jen dva strážní u dveří a písař, krčící se hned za trůnem. Jinak byla místnost úplně prázdná a moje kroky se v ní hlasitě rozléhaly.

Ukázalo se, že místodržící není muž, ale žena. Byla stará, shrbená a prošedivělá, ale pozorovala mě bystrými očima. Z nějakého důvodu mi připadala jako dokonalé vypodobnění staré čarodějnice.

„Honourous Jorg Ankrat, král Renarské vysočiny a vnuk hraběte Hansy,“ představila mě sama sobě.

Naznačil jsem nepatrnou úklonu a odpověděl jí podle místního zvyku. „Přesně, jak říkáte, madam.“

„Je nám ctí přivítat vás v Albasítu, Vaše Veličenstvo,“ usmála se úzkými, svrašťelými rty, zatímco písař za jejími zády něco usilovně škrábal na svůj pergamen.

„Je to krásné město. Kdybych mohl, vzal bych si ho s sebou domů.“

A zase to škrábání. Někdo se tu zjevně snažil zaznamenat moje slova pro příští generace.

„Co máte v plánu, Veličenstvo? Snad by se mi mohlo povést přesvědčit vás, abyste se tu nějakou dobu zdržel. Během dvou dnů bychom vám mohli připravit oficiální recepci na uvítanou. Věřím, že mnoho našich obchodníků by dalo život za možnost uzavřít s vámi obchod. A místní šlechtici by byli více než nadšení, kdyby vás mohli provést po svých skromných sídlech a představit vás svým rodinám. I když se mi doneslo, že jste již zasnoubený s Mianou z Wennithu. A samozřejmě kardinál Henkom by si vyžádal vaši přítomnost na mši svatě.“

Dopřál jsem si drobnou zlomyslnost a nečekal jsem se svou

odpovědí, až pisař dopíše. Na druhou stranu se ale musím pochválit, protože jsem odolal pokušení vyšperkovat svou odpověď pro něj cizími a neznámými slovy, která by mu zaručeně dala pořádně zabrat.

„Možná až se budu vracet, madam. Aktuálně mám totiž v plánu navštívit Iberskou vrchovinu. Zajímám se o Zaslíbený země. V království mého otce je hned několik oblastí, kde ohně tisíce sluncí hoří dodneška.“

Škrábání pera se postupně zpomalovalo, až ustalo docela. Té stařeně se ale musí nechat, že zachovala dekorum a ani mrknutím oka nedala najevo, že bych ji nějak zaskočil.

„Oheň, který hoří v Zaslíbených zemích, je neviditelný a ne-hřeje, králi Jorgu. Člověka ale spálí stejně spolehlivě jako ten normální. Doporučila bych vám navštívit knihovnu, kde se o takovýchto místech dočtete víc.“

Nesnažila se mě nijak přesvědčit, abych svůj odjezd odložil, přinejmenším než se setkám s jejími obchodníky. Byla zjevně prakticky založená. Kdybych v Iberiku zemřel, všechna její předchozí snaha by tím přišla vniveč. Místní dokonce měli pro podobně nesmyslné plýtvání energií přílehlavé označení – házet peníze mrtvému.

„Máte pravdu, madam. Knihovny jsou neocenitelným zdrojem informací pro každého cestovatele. To byl ostatně jeden z důvodů, proč jsem do Albasítu přijel. Tak nějak jsem doufal, že tu najdu lepší mapu Iberika, než jakou jsem vystrachal v dědečkově kartotéce. Prokázala byste mi velkou laskavost, kdybyste mi takovou mapu poskytla...“

Napadlo mě, jak mě asi vidí. Byl jsem mladíček přetékající sebejistotou, nasoukaný do nablýskaného brnění. Říká se, že vzdálenost stírá rozdíly. Z pohledu jejího stáří jsem byl sotva víc než dítě. Batole bez nejmenšího ponětí, co to znamená žít.

„Doporučila bych vám takovouto pouť návštěvou knihovny začít a rovnou i skončit, králi Jorgu,“ zavrtěla se ve svém trůnu. Vsadím se, že v jejím věku ji už muselo všechno bolet. „Na druhou stranu vím, že mladí neradi poslouchají rady starců. Takže kdy odjždíte?“

„Za rozbřesku, madam.“

„Pověřím svého písaře, aby prošel naše archivy. Všechno, co najde, na vás bude čekat při východu slunce u Severní brány.“

„Děkuji vám,“ sklonil jsem hlavu. „Až se vrátím, budu se těšit na tu vaši recepci. Předpokládám, že budu mít o čem vyprávět.“

Na to už nic neřekla, jen mě propustila netrpělivým mávnutím ruky. Zjevně nepředpokládala, že mě ještě někdy uvidí.

6

O PĚT LET DŘÍVE

V šedém světle vycházejícího slunce jsme s Papá vyrazili směrem k Severní bráně. K mému překvapení byly ulice plné lidí, kteří něco dělali nebo někam spěchali. Mělo mě to napadnout. V létě panují na Koňáckém pobřeží nesnesitelná vedra a časné ranní hodiny jsou jedinou denní dobou, kdy je aspoň trochu příjemně. V poledne už budou všichni zalezlí v těch svých bílých domech s terakotovými střechami a budou čekat, dokud slunce nezapadne a teplota zase neklesne.

V ulicích, kterými jsme procházeli, panoval čilý ruch. Hospody byly otevřené a muži z nich vynášeli prázdné sudy, zatímco jiní spouštěli ty plné dolů do hlubokých sklepů. Ztrhané ženy vynášely z domů vědra moči i horších věcí a vylévaly je do pouličních stok. Minuli jsme dokonce i kovárnu, otevřenou do ulice tak, že každý viděl dovnitř a lákalo ho to koupit si některou z těch věcí, vyrobených za cenu neskutečné dřiny a potu. Zablhl jsem tam kováře shrbeného nad výhní, jak se usilovně snaží rozfoukat oheň, který mu přes noc vyhasl.

„Ach jo, já bych ještě spal,“ zazíval rozmrzele Papá.

Ujeli jsme jen pár kroků, když se za našimi zády ozval příšerný řev. Když jsme se otočili, ležel na ulici kovářský pomocník a zrovna se sbíral na nohy. Obličej měl škaradě poškrábaný a zmateně vrtěl hlavou. To už ale vyběhl ze dveří i kovář a na-

kopl ho takovou silou, že kluk odlétl o kus dál a vyrazil si při tom dech. Pod vším tím mourem a sazemi byly chlapcovy vlasy světlé, skoro zlaté. Tady na jihu celkem vzácnost.

„Sázím na toho velkýho,“ zašklebil jsem se. Při tom jsem uvažoval, že přesně takové vlasy měl i můj bratr Will.

„Jako je celkem urostlej, to jo,“ přikývl Papá. Kovář na sobě měl jen koženou halenu, která mu sahala od hrudníku až po kotníky, a roztrhané kalhoty s kusem provazu místo pásku. Na pažích se mu nadouvaly obrovské svaly. Vcelku očekávatelný výsledek, když každý den dřete od úsvitu do soumraku s těžkým kladivem v ruce.

Chlapec ležel bezmocně na zádech a lapal po dechu. Z rozbité pusy mu kapala krev. Hádal jsem, že by mu mohlo být tak osm, možná devět let.

„To ti do tý hlavy fakt musím šeckeru namlátit pěstou?“ Kovář nekřičel, to ne. Ale slyšet ho bylo. Měl hlas člověka, který je zvyklý mluvit, i když při tom ze všech sil buší do kovadliny. Nakročil si a znovu toho kluka nakopl, tentokrát do hlavy. Špička jeho boty zrudla krví, zatímco chlapec se bezvládně odkutálel.

„No do prdele,“ zavrtěl Papá hlavou.

Kovář si nakročil k dalšímu kopanci.

„Asi bych to měl zarazit,“ zašeptal Papá neochotně, ale neudělal ani krok. Ani jsem se mu nedivil. Něco v obličeji toho obra mi připomínalo bratra Rikýho. Rozhodně to nebyl chlap, kterému byste se chtěli připlést do cesty.

„Lidi kopou do parchantů každé den,“ pokrčil jsem rameny. „Děcka umíraj každé den, z nejrůznějších důvodů.“ Některá na úplavici, některá na kamenný patník v hlavě.

Kovář se hrozivě tyčil nad chlapcem, bezmocně se choulícím na zemi a skučícím bolestí. Noha se napřáhla k dalšímu kopanci, ale pak se zarazila, jak její majitel přemýšlel. Nakonec zjevně změnil svůj názor a bota se zvedla nad chlapcovu hlavu a chystala se na ni dupnout. Kovář nejspíš dospěl k závěru, že ten spratek mu už beztak k ničemu nebude, a tak to chtěl celé ukončit.

„Možná že děti umírají každé den, ale ne, když je u toho

strážnej hraběte Hansy. Pan hrabě by tohle nikdy nedovolil,“ zatnul Papá zuby, ale pořád stál na místě. Nepohnul se, ale místo toho zařval. „Hej, ty, kovářskej, nech toho!“

Obr se zarazil, s patou visící sotva pár centimetrů nad chlapcovým čelem.

„Taky jsem se jednou ujal párku takovejchhle parchantů. Stejně oba chcípili,“ ušklíbl jsem se zahořkle. Nemohl jsem odtrhnout oči od zlatých kudrlinek, teď zarudlých krví. Tohle bylo špatné. Trny mě neúprosně svíraly ve svém držení. Tuhle lekci mi dal sám život, když jsem byl ještě malý. Naučil mě ji jedné deštivé noci a vtloukl mi ji do hlavy skrz bolest a utrpení. Cesta k císařské koruně je přímá a jasná, ale pokud se necháte rozptýlit, pokud dovolíte starostem jiných lidí, aby vás zdržovaly, nikdy na trůn neusednete. Orrin ze Šípova by toho kluka určitě zachránil, ale za jakou cenu?

„Je to toulavej parchant bez domova,“ zahřměl kovář. „Moc blbej, než aby se dokázal něco naučit. Celej poslední měsíc jsem ho živil. Nechal jsem ho spát pod svojou střechou a jíst z mého talíře. Takže je můj.“ A s těmi slovy nechal svoji nohu dopadnout. Dal do toho všechnu svoji sílu i váhu.

Ozval se tupý náraz. Klukovi se nějak podařilo se v poslední chvíli odvalit, ale neměl dost sil na to, aby se zvedl na nohy. Kovář sprostě zaklel. Já taky. Spálená tvář mě najednou bolela, jako by mě Gogovy úlomky zasáhly sotva před pár minutami.

Říká se, že svědomí má hlas. Že k nám mluví v našich vlastních hlavách. Někdo ho slyší jasně, pro jiného to je jen protivné pískání v uších. Nikdy jsem ale neslyšel, že by někomu svědomí způsobilo to, co teď mně. Že by mu způsobilo fyzické utrpení tak silné, že by měl chuť umřít.

Jenže znáte mě. Nesnáším, když mnou někdo manipuluje. Někdo nebo něco, na tom nezáleží. Ostatně tohle byl jeden z důvodů, proč jsem si tak oblíbil tu blbou Krávu. Protože v tomhle jsme si byli podobní.

Papá kolem mě prošel a zjevně se chystal se kovářovi postavit. Debil jeden zasranej. Dokonce ho ani nenapadlo, že mu u pasu visí meč, který by se mu mohl proklatě brzo hodit.

„Koupím ho!“ zařval jsem našťvaně. Papá se mi ještě může hodit, ale jen když bude živý a zdravý. Což by v případě, že by se tomu kovářovi opravdu postavil, moc nehrozilo.

Obr se překvapeně zastavil. Stejně tak i Papá, kterému ze rtů unikl úlevný vzdech. Kovář kritickým okem zhodnotil můj naleštěný pancíř a drahý plášť a zjevně dospěl k rozhodnutí, že můj váček s penězi by mohl být dost tučný na to, aby převážil nad zadostiučiněním, které by mu poskytla chlapcova smrt.

„Co nabízíš?“

„Soutěž. Jakou, záleží na tobě. Když vyhraješ, dám ti za toho kluka tohleto,“ ušklíbl jsem se a ukázal mu zlatý peníz. „Když ale vyhraju já, nedostaneš ani hovno a spratek bude můj,“ pokrčil jsem rameny a nechal minci, aby jako kouzlem zmizela.

Zamyšleně se zamračil. Chlapec se zatím odvalil až k sedlářskému krámku na protější straně ulice.

„Třeba bysme mohli zkusit, kdo z nás v ruce dýl udrží rozpálený železo, co?“ navrhl jsem zkusmo.

Chvilí se ještě mračil, ale pak pomalu zavrtěl hlavou. „Uvidíme, kdo je silnější,“ prohlásil. „Kerej z nás udrží kovadlinu dýl nad hlavou, ten vyhraje.“

Mrkl jsem do kovárny, abych zhodnotil naše soutěžní náčiní. Ten krám byl velkej jak prase. Dva dospělí chlapi by možná – možná – vážili zhruba tolik, co tenhle kus železa. „Jaký jsou pravidla?“ zeptal jsem se.

„Pravidla? Žádný pravidla nejsou!“ zasmál se, jako když se sype šterk. Na ohnuté ruce mu naběhly bicepsy, které by zahanbily i Velkého Ronalda. „Síla! To je jediný pravidlo, co tady platí.“

„Tak mi pojd' ukázat, jak to uděláme,“ kývl jsem na něj a vstoupil do jeho dílny. Hořící výheň a dvě poblikávající lampy dávaly sotva dost světla na to, aby se člověk vyhnul všem těm stolům, poházeným kladivům a kbelíkům a hromadám surového železa, kterých tu bylo všude plno. To místo bylo cítit kouřem a potem. Usmál jsem se. Ta vůně mi připomněla Norwood. Nebo Maberton. Případně odhadem tak tucet dalších míst, která jsme s chlapci za ta léta na silnici vypálili.

Kovář vyrazil za mnou. Otočil jsem se a položil mu ruku na hrudník, abych ho přiměl se zastavit. „Jak se jmenuješ?“

„Jonas,“ ušklíbl se a protáhl se kolem mě ke kovadlině. Zvedl jsem oči a zhodnotil strop. Byl nízký, trámový a visely z něj nejrůznější nástroje. Ten obr bude mít co dělat, aby se sem s tou kovadlinou vešel.

O okamžik později dovnitř vstoupil i Papá a postavil se za mě.

„Ten kluk je furt ještě živej, doufám? Nebudu se tady přece dít kvůli bezcenný mrtvole.“

„Jo, živej je. Ale nejspíš dost ošklivě zraněnej.“

Jonas se sklonil ke kovadlině. Jednu obří ruku strčil pod trčící osten, zatímco druhou sevřel kolem její základny.

„Tys' to už někdy dělal,“ usmál jsem se na něj zářivě.

„Si piš,“ vycenil na mě zuby. „Měl by sis začít připravovat zlato, mladej.“

Pak se nahrbil, zhluboka se nadechl a připravil se zabrat. A v tu chvíli jsem ho praštil kladivem, které jsem si půjčil z nedalekého stolu. Zasáhl jsem ho z boku do hlavy, těsně nad oko. Ozval se odporný zvuk, ne nepodobný tomu, který vydala kovářova bota, když prve nakopl toho kluka venku. Hlava kladiva zrudla a Jonas se zhroutil na svoji kovadlinu.

„Cos' to kurva udělal?“ vytřeštil oči Papá. Blbec jeden. Vždyť to přece zrovna viděl na vlastní oči, ne?

Nezaujatě jsem pokrčil rameny. „Slyšels' ho přece, ne? Jsem se ho ptal a on jasně řekl ‚žádný pravidla nejsou‘.“

Oba jsme je tam nechali ležet a odjeli jsme. Ať už po mně mé svědomí chtělo cokoli, tímhle jsem ho uspokojil a zacházet do krajností se mi nechtělo. Kromě toho jsme mířili do Iberika, jak si určitě vzpomínáte. Brát tam s sebou toho kluka by bylo horší, než nechat ho v Jonasově péči. Navíc když jsme odjížděli, už dokonce i seděl a rozhlížel se kolem, byť poněkud zmateně. Což bylo o poznání víc, než se dalo říct o jeho mistrovi.

Zahnuli jsme za roh a vyjeli na náměstí. Propletli jsme se mezi davy pekařských pomocníků, kteří roznášeli bochníky chleba pravidelným zákazníkům, a objeli jsme vozy plné zeleniny, kte-

rou přivezli sedláci na prodej. Čím víc jsme se blížili k bráně, tím víc lidí kolem nás bylo. Stánkaři prodávali, obchodníci přijížděli a odjížděli a místní se pomalu začínali trosit za svými ranními nákupy a pochůzkami. Peníze cinkaly, vyvolávači vychvalovali zboží, lidé smlouvali a každý jako by se snažil překřičet všechny ostatní.

„To bude haluz, najít v tomhle zmatku posla s tou mapou od místodržící,“ povzdechl si Papá a zkusil si posloužit pečivem z košíku, který kolem nás právě proplouval na hlavě jakési ženy. Samozřejmě ale minul.

„Trochu víry, starouši,“ usmál jsem se na něj povzbudivě. „Každej ve mně přece musí poznat krále, ne?“ Pustil jsem Krávinu oteže a teatrálně si rukou rozčísl vlasy.

Konečně jsme dojeli k bráně, úzkému tunelu proraženému skrz masivní zeď. Klapot kopyt se v temném koridoru hlasitě rozléhal.

„Jedu s váma,“ oznámil nám najednou tichý hlas, vycházející z hlubokého výklenku kousek od východu.

„Tak to vidíš, Papá. Já ti říkal, že nás nejde přehlédnout.“

Ze stínu se vyloupila postava a vykročila směrem k nám. Dlužno přiznat, že to byla ženská postava. Ani to se nedalo přehlédnout.

Přistoupila k nám a za ohlávku vedla statného, jako uhel černého hřebce. Sama byla celá zabalená v černém plášti, skoro jako by se bála, že jí bude zima.

„Máš pro nás tu mapu?“ zeptal jsem se a natáhl ruku.

„Tojá jsem ta mapa,“ oznámila mi posměšně. Byl jsem si jistý, že pod tou černou rouškou, co jí halila obličej, se poťouchle usmívala.

„A jaks' nás poznala?“ zajímal jsem se.

Na to nic neodpověděla, jen si prstem poklepala na tvář. Moje jizva se na okamžik rozpálila. Nejspíš mě zase trápily ohnivé úlomky Goga, co se pod ní skrývaly. Muselo to tak být, protože naposledy jsem se červenal už hodně, hodně dávno a kolem jsem neviděl nic, na co by moje ohnivá magie mohla reagovat.

Papá sice mlčel, ale vypadal při tom jako ztělesnění samolibosti.

„Jsem Honourous Jorg Ankrat, král země, o který jsi zaručeně nikdy neslyšela. Ten šklebící se debil tady, to je Greyson Bezze-mek, nemanželskej parchant ze ctihodné rodiny, která vlastní pár metrů půdy kdesi na Koňáckým pobřeží a která se věnuje usilovnému pěstování všeho a ničeho. Můžeš mi říkat Jorgu a jeho oslovuj Papá. A teď jedeme.“

„Leshu. Jedna šestnáctina místodržitelčiných vnučat.“

„Ty seš její vnučka? Tos' mě teda dostala. Měl jsem dojem, že místodržící víceméně nečeká, že bysme se z týhle výpravy ještě někdy vrátili.“

Leshu to nechala bez komentáře, jen se zařadila vedle nás. Hradby se za námi postupně zmenšovaly.

„Řekla bych, že pokud jde o tuhle expedici, zhodnotila babička její šance na úspěch zcela správně. A nemyslím, že by svůj názor po vašem odchodu nějak změnila.“

Přes ten otravný plášť jsem Leshu vůbec neviděl, ale z jejích pohybů a z držení jejího těla jsem usoudil, že je pěkná, možná dokonce i krásná.

„Tak proč vás tedy poslala s námi, lady Lesho?“ ozval se najednou ten tupec Papá. Já sám jsem měl v úmyslu mlčet a počkat si, až nám to vysvětlí sama od sebe. Život mě naučil, že odpověď nejspíš dostanete, když se na nic neptáte. Často se takhle dočkáte i odpovědí na otázky, které by vás ani nenapadlo položit.

„Ona mě nikam neposlala. Já sama se rozhodla, že se k vám přidám. Nečekám ale, že bych jí nějak chyběla. Vnučat má víc než dost a já jaksi nepatřím mezi nejoblíbenější.“

Opět zavládlo ticho a tentokrát i Papá pochopil, že má držet klapačku. Leshu po chvíli sesedla a šla vedle svého koně pěšky, stejně jako my.

Obloha na východě postupně světlala, až se nad ní konečně objevil první kousek zlatého kotouče. Jak slunce stoupalo, sundala si Leshu roušku, aby mu nastavila svou tvář. Ohlédl jsem se na ni a najednou mi už nevadilo, jak prve upozornila na moji popálenou tvář. Tam, kde já měl jen jizvu, měla ona poznamenaný celý obličej. Její obličej vypadal, jako by se jeho kůže roztekla